

TAJEMNÁ PLANETA DEŠŤŮ

1.

CREST IV kroužila nebezpečně blízko Keeganovy hvězdy. V odstupu pouhých tří tisíc metrů ji následoval FRANCIS DRAKE. Obě lodě měly naplno zapnuté energetické ochranné štíty. Jenom tak se dalo zabránit přehřátí jejich vnějších stěn. Slunce jim poskytovalo výtečnou ochranu proti zaměření.

Čtyři obří lodě, které sem přiletěly z OLD MANA, pořád ještě obíhaly druhou planetu Keeganovy hvězdy. Jejich zhypnotizované lidské posádky čekaly, až přiletí sedm hruškovitých kosmických lodí, které na Dangeru I nakládaly krystaly. Každá vzala na palubu jeden obrovský krystal o průměru čtyři sta metrů.

CREST IV a FRANCIS DRAKE předstihly hruškovité lodě rychlým lineárním letem a teď na ně čekaly u oranžového slunce, které dostalo jméno podle statečného prospektora.

Taková byla situace ráno dne 17. listopadu 2435.

Roi Danton, král Svobodných obchodníků, se na Rhodanovo přání dostavil na palubu CRESTU IV. Jako vždy ho doprovázel jeho osobní strážce Oro Masut.

Rozhovor Rhodana s Dantonem nic nového nepřinesl. Rhodan znovu na Dantona naléhal, aby mu vyzradil jméno konstruktéra technických novinek, kterými byl FRANCIS DRAKE vybaven, a Danton to znovu odmítl.

„Ano, jsem zcela na straně Impéria," prohlásil Roi Danton. „To ale není důvod, abych prozrazoval všechna svá tajemství. Zkusme se na to podívat z druhé strany, grandseigneur. Kdybych se já zeptal vás, co se děje v loděnicích solární flotily, co byste odpověděl?"

Rhodan vstal a začal přecházet. Roi Danton svého otce pozorně sledoval. Bylo mu jasné, nač asi Velký administrátor myslí, ale nechtělo se mu ještě vzdát se své role a odhalit otci

svou pravou totožnost.

„Vy jste soukromá osoba," namítl Rhodan. „Do oblasti Velkého Magellanova mračna jste se s námi dostal náhodou. Jak si můžete osvojovat stejná práva jako oficiální zástupci Impéria?"

„Dostal jste od nás tento malý dárek," Danton ukázal na poloprostorového stopaře uprostřed můstku, „a za to jste Svobodným obchodníkům zaručil suverenitu. Od té chvíle už nejsem soukromá osoba. Svobodní obchodníci ze soustavy Boscykovy hvězdy teď mají právo vyslat svého poslanca do parlamentu. Proto mám i já právo vystupovat jako zástupce Impéria. Konec konců tu oba hájíme shodné zájmy, grandseigneur."

„Pravda je, že Roi nám všechny vynálezy dává k dispozici," připomněl Atlan. „O našich neshodách se můžeme bavit, až zjistíme, kdo posílá krystaly do sféry vlivu Solárního impéria."

„Merci, sire," usmál se Danton. „Dovolil bych si ještě připomenout, že sedm hruškovitých lodí by tu už dávno mělo být. Skoro bych si myslel, že se jim cestou něco přihodilo."

Perry Rhodan pochopil, že Svobodný obchodník chce odvést pozornost. Na druhou stranu na tom, co říkal, něco bylo. Podle výpočtů palubních počítačů měly lodě s nebezpečným nákladem dorazit do soustavy Keeganovy hvězdy před šestnácti hodinami.

Kromě toho ještě stále čekali na přílet svazu stovky kosmických lodí z pozemské flotily k místu schůzky Navo sever, což byla obrovská rudá hvězda na okraji rozlehlé hvězdné mlhoviny Velkého Magellanova mračna. Od Keeganovy soustavy to bylo dvaadvacet světelných roků daleko.

Rhodan věděl, že lodě hruškovitého tvaru mají potíže s navigací a zastaralé pohonné motory, ale těch sedm lodí už tu stejně dávno mělo být.

„Vidím, že jste se zamyslel, grandseigneur," poznamenal

Danton. „Není snad správný náš původní předpoklad, že čtyři lodě z OLD MANA mají převzít náklad krystalů?"

„V každém případě tady ty čtyři lodě čekají," odpověděl Rhodan.

Jejich rozhovor přerušilo hlášení z centrály zaměřovačů.

"Pozor, pane! Čtyři lodě z OLD MANA opouštějí oběžnou dráhu kolem planety Keeg."

Obrazovky na můstku se rozsvítily. Narýsovaly se na nich obrysy čtyř obrovitých lodí.

„Zrychlují plným výkonem, pane!" hlásil zaměřovač.

„Poletíme za nimi," rozhodl Rhodan. "Zapněte poloprostorového stopaře. Budeme je sledovat v lineárním letu."

To už Roi Danton a Oro Masut vyběhli z můstku. O několik minut později se vraceli v pomocném člunu na FRANCISE DRAKEA. Danton zavolal na svou loď. Ozval se Epsalan Rasto Hims, který ho v jeho nepřítomnosti zastupoval.

„Jsme připraveni ke startu, můj králi," hlásil. Danton se spokojeně usmál. Na Himse bylo spolehnutí.

Když Oro Masut zavedl člun zpátky do hangáru, poloprostorový stopař už byl aktivován.

„Čtyři lodě právě zmizely v lineárním prostoru," hlásil Hims. „Sledujeme je."

Na obrazovce stopaře se objevil pátý bod. Roi přikývl. Byla to CREST IV.

Dantonovi bylo divné, že se dostala do lineárního prostoru teprve teď. Nemohl vědět, že Rhodan ještě vylodoval Korvetu nadporučíka Maunthera, která měla letět k Navo sever a počkat tam na pozemské lodě.

Na lodích CREST IV i FRANCIS DRAKE teď probíhaly výpočty, které měly určit kurz čtyř nepřátelských lodí. Lodě z OLD MANA se v příštích hodinách třikrát vrátily do normálního prostoru.

To bylo pro Pozemšťany štěstí.

Po jejich třetím návratu totiž obrazovka poloprostorového stopaře na CRESTU IV potemněla. Naštěstí už měli dost dat, aby určili kurz lodí z OLD MANA. Jejich cílem zřejmě bylo jedno žluté normální slunce. CREST IV se k němu rozletěla.

Na palubě FRANCISE DRAKEA o této závadě nevěděli. Svobodní obchodníci letěli dál lineárním prostorem za obřímí loděmi, měřícími v průměru dva tisíce pět set metrů. Spolu s nimi se vynořili v normálním prostoru v soustavě nějakého neznámého slunce.

„CREST IV zmizela," konstatoval Rasto Hims. „Nevrátila se zároveň s námi z lineárního prostoru."

Roi Danton se proklínal za svou nedbalost. Měl počítat s tím, že narychlo namontovaný stopař na palubě CRESTU IV může selhat. Michael Rhodan si uměl představit, že ho teď jeho otec v hněvu označuje za podvodníka.

„Počkáme na vlajkovou loď, nebo to tu začneme prohledávat hned?" ptal se Hims.

„Trochu se tu porozhlédneme," rozhodl Danton. „Třeba bude Rhodan trochu mírnější, když mu předložíme nějaké důležité informace."

Rasto Hims věděl, nač jeho velitel myslí. Danton se obával, že mu Rhodan bude klást za vinu selhání stopaře. Jiné vysvětlení pro nepřítomnost CRESTU IV totiž nebylo.

Na lodi FRANCIS DRAKE začala měření. Soustava žlutého slunce měla tři planety. Roi Danton vyslal několik rychlých Korvet na průzkum. První z nich se vrátila za hodinu.

Korveta zjistila, že planeta nejbližší slunci je žhavá a neobyvatelná. Druhá planeta, která obíhala o něco dál, byla porostlá džunglemi. Její ovzduší bylo plné vodních par a bránilo pohledu na povrch. Bylo tu dost kyslíku, aby se lidé obešli bez skafandrů. Povrch zalévaly bažiny, z nichž vystupovaly početné ostrovy.

Tři největší ostrovy byly tak velké, že bylo možné označit je za kontinenty.

Planeta měla asi deset tisíc kilometrů v průměru. Otočila se kolem své osy jed-nou za dvacet hodin. Střední teplota byla čtyřicet stupňů Celsia.

Roi Danton usoudil, že jedině tato planeta mohla být cílem čtyř lodí z OLD MANA, Třetí planeta byla pokrytá ledem, neměla atmosféru a byla pustá a prázdná.

„Doufám, že těmi poznatky Rhodanovi vynahradíme zpoždění, které nabral," poznamenal Roi Danton.

Rasto Hims pochyboval, že bude možné Velkého administrátora usmířit tak snadno. Kromě toho nebylo jisté, jestli CREST IV vůbec tuhle sluneční soustavu najde.

Danton si jeho mlčení vyložil správně. Pokud je opodstatněný jejich dohad, že Rhodana zdržela porucha poloprostorového čidla, musí počítat s tím, že až Velký administrátor dorazí, bude značně nepříjemný.

Danton se podíval na hodinky. Už tu byli tři hodiny. Poslední Korveta se vrátila a údaje teď zpracovával počítač. Dantonova netrpělivost vzrůstala. Uvažoval, jestli se CRESTU IV něco nepříhodilo.

Brzy nato se CREST IV vynořila z lineárního prostoru a vletěla do sluneční soustavy. Roi nemusel čekat dlouho. Na obrazovce interkomu se objevil Rhodanův vážný obličej. Roi se rozhodl chopit se iniciativy.

„Využili jsme příležitosti a prozkoumali tuto soustavu, grandseigneur," prohlásil a sdělil Velkému administrátorovi všechny údaje, které zjistili. Rhodan mlčky poslouchal, ale jeho výraz se neměnil.

„Doufám," uzavřel Roi s úsměvem, „že jsme jednali ve vašem zájmu."

„Zakazuji vám cokoliv dalšího podnikat v téhle soustavě," odpověděl Rhodan

ledově. „Neopovažujte se znovu vyslat Korvety na průzkum. Tady jde o vážné věci, a já nemám chuť nechat si do toho mluvit od nějakých podloudníků."

Danton několikrát těžce polkl. Věděl, že posádky obou

lodí tento rozhovor slyší.

„Z vašeho ostrého tónu usuzuji, že na palubě vaší lodi došlo k závadě, kterou mi kladete za vinu," vzdychl.

Neklidnýma rukama vytáhl krajkový kapesníček a osušoval si rty.

„Takže vy jste to čekal!" Rhodan přimhouřil oči. „Tohle vám neprojde, Dantone. Podvodem jste si vyškemral suverenitu."

„Chápu vaše rozhořčení," řekl Roi. „Nezapomeňte, že stopař na vašem můstku byl namontován narychlo. Moji odborníci samozřejmě záadu odstraní."

Rhodanův hlas zněl výhružně. „Jestli se pokusíte mě podvést, strávíte zbytek života ve vězení!"

„Volnost je mi nade všechno," zadeklamoval Roi.

„Myslíte, že bych ji riskoval pro nic za nic? Pokud by se záada na vašem přístroji nedala odstranit, jsem ochoten přenechat vám tentýž přístroj ze své lodě."

Tato nabídka Rhodana trochu usmířila.

„V každém případě se do ničeho nepleťte," přikázal svému synovi. „Všechny další průzkumy budeme provádět my."

Potom přerušil spojení.

„Nevěřím, že by nám Danton dal záměrně vadný přístroj," zastával se Atlan mladého krále Svobodných obchodníků.

Rhodan se na něj posměšně podíval.

„Ta tvoje slabost pro Dantona tě ještě přiměje přejít na palubu FRANCISE DRAKEA," poznamenal.

„To není tak špatný nápad," kontroval Atlan. „Má tam tolik vynikajících novinek, že bych tam možná byl ve větším bezpečí než na CRESTU IV."

Rhodan vyslal čtyři stíhačky typu Moskyto, aby důkladně prozkoumaly druhou planetu soustavy. Na palubě jedné z těchto rychlých malých kosmických lodí byl teleportér Tako Kakuta.

Kakuta se díval na široká záda pilota, seržanta Kimpa Sagonty. CREST IV už byla dva miliony mil od nich. Na

obrazovce radaru byly zřetelně vidět její ozvy a impulzy čtyř lodí z OLD MANA. Loď FRANCIS DRAKE byla tak dobře chráněna proti zaměření, že její ozvy byly sotva viditelné.

Moskyto se přibližoval k druhé planetě, kterou Dantonovy Korvety označily jako planetu džunglí. Mutant hledal sedm lodí hruškovitého tvaru, které tu někde měly být. Rhodan aspoň předpokládal, že přistály na druhé planetě.

Najednou se na obrazovce objevily další ozvy. Kakuta jich napočítal pět. Pět lodí kroužilo v těsné blízkosti druhé planety.

„Tady jsou!“ oznamoval Kakuta. „Dvě z nich už asi přistály.“

Jeden z pěti bodů zhasl. To mutantovi dosvědčilo, že právě přistává i třetí loď.

„Let’te blíž k planetě,“ přikázal Kakuta pilotovi. „Pokusím se přeskočit na palubu některé té lodi.“

Uvažoval, proč asi hruškovité lodě přistávají na planetě džunglí. Náklad krystalů od nich mohly lodě z OLD MANA převzít ve volném prostoru. Čtyři obří lodě se však nehnuly ze svých pozic. Nereagovaly ani na přilet Moskytů. Normálně by je už dávno zaměřily a napadly.

„Dodržujte kurz!“ rozkázal Kakuta. „Já teď skočím.“

Sagonta přikývl. Drobný teleportér s dětskou tvářičkou se odhmotnil. Skokem se dostal do rozlehlé prostory uvnitř hruškovité lodi. Na podlaze se povalovaly všelijaké odpadky. V matném stropním osvětlení Kakuta rozeznal, že na podlaze leží také sedm bezvládných těl. Stálé působení hypnotizujících krystalů proměnilo tyto muže v lidské trosky. Tako Kakuta tušil, že ostatní lidské posádky hruškovitých lodí na tom nejsou lépe.

Sklonil se k jednomu z těl. Mužova tvář byla nateklá, rty rozpraskané, vlasy spleené špínou. Kakuta tiše zaklel, když viděl ubožákův prázdný pohled. Tady už nemohl pomoci.

Přejel mu rukou po obličejí. „Slyšíte mě?“ zašeptal.

Muž vyrazil nesrozumitelný skřek. Byl vyhublý na kost.

Zvedl špinavou ruku a chytil mutanta za rukáv. Podvědomě vycítil, že se něco děje.

„Rozumíte, co vám říkám?" ptal se ho zoufale Kakuta.
„Budeme se snažit co nejdřív vám pomoci."

Věděl, že slibuje nespílitelné.

Prohledal mužovy kapsy. Našel kulatou průkazku, z níž vyčetl, že se muž jmenuje Grag Klenson a je mu třicet sedm let. Přitom vypadal jako stařec.

„Klensone!" zavolal stísněně. „Klensone, slyšíte mě?"

Klenson zvedl hlavu a roztrásl se. Jeho zájem ale hned zase pohasl.

Tady byla každá pomoc marná. Tito lidé byli na prahu smrti.

Kakuta vstal. Na druhé straně místnosti byl východ. Rozběhl se k němu. Za chvíli stál v šeré chodbě. Také tady leželi někdejší členové posádek průzkumných lodí, které zmizely v Magellanově mračnu. Někteří se ještě pohybovali, jiní už zřejmě byli mrtví.

Kakuta bezmocně zatíнал pěsti. Překročil několik těl. Nejasně vnímal hypnotické rozkazy krystalů. Kromě obrovských krystalů ve skladištích, měřících čtyři sta metrů, tu byly zřejmě ještě menší hypnotizující krystaly, které ovládaly lidskou posádku. Kakuta byl vůči jejich sugetivnímu záření imunní.

O stěnu chodby se opíral muž s rozložitými rameny a skelnýma očima upřeně zíral před sebe. Byl tak vyhublý, že na něm uniforma jen visela. Přesto se jako jeden z mála ještě držel na nohou.

Kakuta se před nešťastníkem zastavil. Muž ho vůbec nevzal na vědomí.

„Podívejte se na mě," naléhal teleporter.

Muž otáčel hlavu sem a tam, až konečně utkvěl pohledem na Kakutovi. Zatvářil se jako udivené dítě.

"Jak se jmenujete?" ptal se Kakuta.

Muž zakňoural a chtěl se Japonce dotknout. Při náhlém

pohybu ztratil rovnováhu. Zapotácel se a byl by upadl, kdyby ho Kakuta nezachytil. Podivil se, jak je muž lehký.

„Musím jít... musím jít...” sípal hypnotizovaný muž.

Kakuta ho znovu opřel o stěnu a odstoupil od něj. Nemělo smysl pokoušet se s ním domluvit. Pokud tito lidé ještě vůbec něco vnímali, byly to jen povely krystalů.

Kakuta utíkal chodbou. Ulevilo se mu, když se dostal do strojovny. Tady nebyli žádní polomrtví lidé. Nesnesl už pohled na ně.

U vchodu do strojovny se opřel o stěnu. Poprvé od chvíle, kdy se teleportoval, uviděl několik Generálů. Podivní tvorové opravovali jeden stroj. Nebyly na nich patrné takové známky vyčerpání jako na Pozemšťanech. Tako Kakuta si domyslel, že na můstku hruškovité lodi jsou teď sami Generálové.

Teleporter zapojil svůj mikrodeflektor, aby ho nebylo vidět, a prošel mezi dvěma řadami strojů. Generálové, které tu viděl, byli čiperní a svěží. Kakuta předpokládal, že jim krystaly věnují obzvláštní péči.

Útok přišel tak nečekaně, že Kakuta napřed nepochopil, že výstřel z paprskometu, který nad ním zasyčel, byl určen jemu. Předpokládal, že ho nikdo nemůže vidět, a cítil se bezpečný.

Generálové nechali práce a vzhledli. Kakuta se ohlédl a uviděl mohutného robota, který stál pouhých třicet kroků za ním. V jeho hrudi byla otevřená záklopka, z níž čouhalo ústí zbraně. Kakuta pochopil, že ho robot vidí navzdory mikrodeflektoru.

Než se teleporter stačil odhmotnit, robot vystřelil podruhé. Kakuta vykřikl bolestí, když ho tenký termický paprsek zasáhl do pravého stehna. Upadl, a to bylo jeho štěstí. Robot přestal střílet a šel k němu. Kakutovi se zdál obrovský. Pokoušel se přemoci bolest a soustředit se. Jeho deflektor přestal pracovat a Generálové ho teď už také viděli. Nepokoušel se pohnout, aby nevydráždil robota k dalšímu útoku. Soustředil se na Moskyta, z něhož předtím skočil.

Zcela zřetelně viděl před sebou Sagontův obličej.

Tentokrát se mu teleportační skok podařil. Zhmotnil se v křesle za Sagontou. Sténal bolestí a seržant se k němu zděšeně otočil.

„Proboha, pane! Co se vám stalo?“

Tako Kakuta chtěl odpovědět, ale bolest ho přemohla a on se zkroutil na sedadle do klubíčka.

Sagonta na nic nečekal. Obrátil stroj a hnal se zpátky ke CRESTU IV. Věděl, že jeho pasažér nutně potřebuje lékařské ošetření.

Kakuta chvílemi upadal do bezvědomí. Vnímал okolí rozmazaně. Palčivá bolest v pravém stehně neustávala.

Jednou viděl, jak se k němu seržant Sagonta otočil, a chtěl mu říct, aby si pospíšil, ale nebyl si jistý, jestli vůbec ze sebe nějaké slovo vypravil. Pak znovu omdlel.

Když přišel k sobě, byli už v hangáru a někdo se nad ním skláněl. Zablýskla se injekční stříkačka a Tako pocítil úlevu.

„Musí hned na ošetrovnu," ozval se někdo.

„Rhodan!" naléhal Kakuta. „Musím mluvit s Rhodanem."

„Až potom," mírnil ho týž hlas. Někdo jiný namítl: „Bude lepší, když šéfa zavoláme. Mutant se jinak neuklidní."

"Bál jsem se, že ho nedovezu živého," to byl hlas seržanta Sagonty.

"Není to maličkost, ale za pár dní bude zase běhat," uklidňoval hlas plný důvěry.

Chvilku se nic nedělo. Kakuta měl pocit, že ho jemně přenášejí z místa na místo. Pak uviděl nad sebou nejasné obrysy obličje. Obraz se zaostřoval.

„Rhodan," vypravil ze sebe namáhavě. „To je Rhodan. Pane!"

„Bude to dobré, Tako," Rhodanův hlas zněl klidně. „Co jste vypátral?"

„Bylo to hrozné," zhroutil se Kakuta pod návaalem vzpomínky. „Oni je... utýrali k smrti."

„Byl v jedné z těch hruškovitých lodí," vysvětloval seržant Sagonta.

„Lidské posádky jsou ztracené," sděloval mutant. „Lodě přistávají..." Hlas mu selhal.

„Necháme ho o samotě," rozhodl Rhodan.

„Už je to dobré," ozval se honem Kakuta. "Hruškovité lodě přistávají na druhé planetě. Nevím, co se tam děje. Generálové na palubě... ti... zdají se být v pořádku. Úplně zdraví. Zřejmě... dělají všechnu práci."

„Zjistím, proč těch sedm lodí přistálo na planetě džunglí," ujistil ho Rhodan.

„Ještě něco," pokračoval Kakuta, který cítil, jak ho opouštějí síly. „Čtyři lodě z OLD MANA nás..."

"Já vím," nenechal ho domluvit Rhodan. „Ostatní tři stíhačky také hlásily, že je čtyři lodě nezaměřily. Pravděpodobně jejich lidské posádky vypnuly automatiku a přešly na ruční ovládání. Zatím si to neumíme jinak vysvětlit."

Poslední slova už Kakuta neslyšel.

Na palubě CRESTU IV se rozběhly počítače. Vědci začali vyhodnocovat získané údaje.

Bylo jasné, že hruškovité lodě nepřistávají na neznámé planetě bezdůvodně.

Proč byla doprava obrovských krystalů do Mléčné dráhy ještě jednou přerušena?

Perry Rhodan tušil, že kromě OLD MANA a hypnokrystalů je tu ještě daleko větší hrozba. Útok krystalů řídil někdo mocný v pozadí.

2.

Generál Ems Kastoři měl všechny předpoklady zařadit se do galerie nejpopulárnějších velitelů solární flotily.

Bylo mu dvaapadesát let, a měřil jen metr a padesát osm centimetrů. Velel osmdesátému druhému svazu solární flotily, který patřil k nejslavnějším.

Ems Kastoři měl přezdívku Smíšek.

V osmdesátém druhém svazu bylo padesát lehkých křižníků, třicet bitevních křižníků, patnáct obřích bojových lodí a pět supervelkých bitevních lodí.

V tomto složení se svaz 17. listopadu 2435 objevil na místě srazu u Navo sever. Čekal tu na ně s Korvetou nadporučík Maunther. CREST IV a FRANCIS DRAKE před čtyřmi hodinami zmizely v lineárním prostoru po stopě čtyř lodí z OLD MAN.

Nadporučík Maunther se ihned se svazem spojil. Měl radost, že do Magellanových mračen dorazil bojeschopný oddíl pozemských lodí.

„Korveta šest volá vlajkovou loď svazu!“ opakoval Maunther do mikrofону.

Odpověď se ozvala ještě než obrazovka zesvětlala.

„VESPASIAN volá Korvetu šest. Slyšíme vás dobře.“

Nadporučík Maunther cítil, že mu přeběhl mráz po zádech. VESPASIAN! To byla přímo legendární kosmická loď, o níž se vyprávělo mnoho historek. Lehce se mu chvěl hlas, když se představoval.

„Nadporučík Minch Maunther prosí o rozhovor s velitelem svazu.“

Konečně obrazovka zesvětlala a objevila se na ní velká holá hlava na nepřiměřeně malém těle. Generál Ems Kastoři se usmíval a mluvil vlídně a přátelsky.

„Pravděpodobně vás tu nechali, abyste na nás počkal, nadporučíku,“ řekl.

„Ano, pane,“ řekl Maunther. „Mám pro vás vzkaz.“

„Tak povídejte,“ pobídl ho Kastoři.

Maunther mu zevrubně referoval o všem, co se doposud stalo.

„Velký administrátor si přeje, abyste tu se svými loděmi počkal, pane,“ řekl nakonec. „Jakmile vás bude potřebovat, vyšle pro vás kurýrní loď.“

Ems Kastoři se zatvářil zklamaně.

„Trochu se tu porozhlédneme,“ oznámil. Jeho velké modré

oči se dívaly nevinně.

„Ano, pane," řekl Minch Maunther opatrně.

„Hlavně v soustavě Keeganovy hvězdy," dodal Ems Kastoři.

Nadporučík Maunther tušil, že Generál má v úmyslu zkrátit si čekání průzkumem. Přesně to se dalo od Kastoriho čekat.

Na palubě VESPASIANA byl muž, jehož úspěchy byly ještě pozoruhodnější než generálovy. Jmenoval se Stran Jarban a v seznamu posádky byl veden jako hlavní technik.

Nikdo nevěděl, kde získal vysokoškolský diplom, a Jarban nerad slyšel takové otázky. Byl to generálův důvěrník. Obr s tlustýma, ale dovednýma rukama. Dokázal sluchem rozeznat vadné ložisko mezi tisíci, které běžely zároveň. Stran Jarban byl technický génius.

Všichni ho uznávali jako odborníka, ale názory na jeho lidskou stránku se různily. Jedni v něm viděli anděla, který by neublížil ani mouše. Druhá skupina lidí mu přičítala ty nejhorší vlastnosti, s tím, že se mu jen daří obratně je skrývat.

Stran Jarban neudělal nic, čím by dal některé skupině za pravdu. Zřejmě o sporech týkajících se jeho povahy nic nevěděl. Od každého jídla si dával dvojitou porci a ve volném čase sestrojoval bláznivě vyhlížející přístroje, z nichž se nakonec vylupovaly strojky na zmrzlinu, mixéry na koktejly a podobné předměty, na palubě kosmické lodi naprosto neužitečné.

Nikdo netušil, že Stran Jarban je vlastně ustaraný člověk, který očekává každý rozkaz svého velitele s nejistotou a nervózně. Stran Jarban zúčtoval se životem, když nastoupil k osmdesátému druhému. Znal Kastoriho z dřívějšíka a věděl, co se skrývá za vlídnou tvář toho malého muže.

Když se generál Ems Kastoři rozhodl, že nevyčká v okolí Navo sever a poletí ke Keeganové hvězdě, Jarban právě dokončoval sedmibarevný sprej. Na VESPASIANU nebyla zrovna velká shánka po sedmibarevných sprejích, lépe

řečeno, nikdo o něco takového nestál, ale Jarban na něm pracoval s pílí a vytrvalostí, a věděl, že bude fungovat.

Když zabzučel interkom, tušil Jarban, že bude připraven o klid.

„Mluví velitel," přihlásil se Kastoři. „Všichni důstojníci se dostaví na můstek."

Jarban se spokojeně zašklebil, protože k důstojníkům se nepočítal.

Kastoři vlídně dodal: „To platí i pro vás, Straně."

Stran Jarban si nešťastně vzdychl a postavil sedmibarevný sprej do regálu, kde už bylo několik jeho posledních výtvorů, například skládací deštník, který se dal několika pohyby proměnit v ruletu.

Když hlavní technik vstoupil na můstek, zjistil, že se všichni dívají na něj.

„Tak tady jste," konstatoval Kastoři s úsměvem. „Už jsme čekali jen na vás."

Ems Kastoři sdělil důstojníkům, co se dozvěděl od Maunthera, a oznámil jim své rozhodnutí vydat se hned ke Keega-nově hvězdě.

Opět se všichni podívali na Strana, protože byli zvyklí, že generálova rozhodnutí komentoval. Tentokrát však Jarban jen svěsil hlavu, protože věděl, že Kasto-riho nezadrží.

Keeganova hvězda byla od Navo sever jen dvaadvacet světelných roků, a pro moderní lodi osmdesátého druhého nebyl let k ní nijak náročný. Když se sto lodí elitního svazu vynořilo z lineárního prostoru blízko cíle, stali se Pozemšťané právě svědky náletu asi osmdesáti hruškovitých lodí na druhou planetu Keeganovy soustavy. Cizí svaz shodil na planetu atomové bomby a hned se dal na ústup.

Ems Kastoři sledoval na velké obrazovce, jak osmdesát lodí zmizelo v lineárním prostoru. Pak zavolał do zaměřovací centrály.

„Pořídili jste snímky té akce?" zeptal se důstojníka.

„Jistě, pane," zněla odpověď. „Už je vyhodnocujeme."

O něco později držel Kastoři snímky v ruce. Stran Jarban se mu díval přes rameno. Lodě měly podivné tvary. Byly sestaveny z nejrůznějších přídavek a přístavků. Kastoři se mračil.

„Víte, jak to vypadá, Strane?" zeptal se.

„Nemám tušení, pane," přiznal Jarban. "Nevím, co bych o tom řekl."

„Podle mého názoru mají ti neznámí někoho, jako jste vy," smál se Kastoři. „Kdybyste nestál tady vedle mě, řekl bych, že jste tyhle bedny stavěl vy."

Jarban zrudl.

„Přeceňujete moje schopnosti, pane," prohlásil skromně.

„Ani v nejmenším," odmítl Kastoři. „Mělo by nás zajímat, proč těch osmdesát lodí planetu bombardovalo. Skoro to vypadá, že v Magellanových mračnecích jsou dvě nepřátelené strany, které používají tytéž hruškovité lodě."

„Vypadá to tak, pane," souhlasil Jarban.

„Snad se brzy spojíme s Perrym Rhodanem," zadoufal Kastoři. „Velkého administrátora budou naše novinky jistě zajímat."

Ems Kastoři nemohl vědět, že čtyři a půl tisíce světelných roků odtud se dějí ještě pozoruhodnější věci.

3.

Desátník Wallen Overmile patřil k nemnoha členům posádky CRESTU IV, kteří se lépe vyznali ve vaření než v kosmonautice. Proto každý den trávil v lodní kuchyni vedle jídelny a pečoval tam za pomoci několika robotů o osobní blaho mužstva.

Ve volném čase spal Wallen Overmile v maličké kabině, která byla od kuchyně oddělena jen závěsem. Malý prostor byl plný kuchyňských pachů a vůní, ale to Overmila nerušilo.

V hlavách jeho úzké postele byla na stolku hromádka knížek, které Overmila zajímaly. Byly tu příručky o jídlech z hub, z vajec, z drůbeže a z ryb. Ležely tu popisy různých

předkrmů, zákusků a podrobný přehled všeho možného koření, které se používá v Mléčné dráze.

Wallen Overmile snil o fantastických pokrmech, ale sny byly ty tam, když ráno přišel do kuchyně a rozhlédl se po jednotvárné šedi konzerv a balíčků koncentrátů.

Večer 17. listopadu 2435 ležel Overmi-le na zádech v posteli a představoval si, že připravuje lukulskou hostinu. S uctívou bázní v duchu sestavoval jídelníček, který na palubě kosmické lodi nikdy neuskuteční, když vtom uslyšel v tichu zavrzání. Závěs měl zatažený, takže do kuchyně neviděl. Zvuk mohl způsobit vychládající elektrický sporák.

Za chvíli ale jasně rozeznal, že se někdo plíží po kuchyni. Overmile se zamračil. Na palubě CRESTU IV nikdo netrpěl hladem, krádež potravin tedy nepřipadala v úvahu. Ležel a napíнал sluch.

Ťapání ztichlo a chvíli se nic neozývalo, ale pak uslyšel podivné škrábání. Overmile se posadil a spustil nohy z postele. Byl hubený a vyčouhlý a byl oblečený jen v noční košili. Ovázal si v pase zástěru, kterou měl přehozenou přes židli, a odhrnul závěs. Kuchyně byla jasně osvětlená. U regálu se zásobami stál mladý kadet a zděšeně se na něj díval. Zbledl, když se kuchař objevil. Overmile si uvědomoval, že z kadeta bude zanedlouho důstojník a jeho představený, byl tedy

rozhodnutý postupovat opatrně. Významně se podíval na hodinky.

„Doba večere uplynula před dvěma hodinami,“ konstatoval.

Kadet zrudl.

„Ztratil jste řeč?“ zeptal se Overmile. „Co hledáte v kuchyni touhle dobou?“

Kadet se díval do země a zarytě mlčel.

Overmile si všiml, že mládenec něco drží v ruce. Podíval se blíž.

„Jedlý olej!“ zvolal. „Ten používám do salátů. Jste snad

kleptoman, kadete?"

„To ne, desátníku," vyhrkl nezvaný host.

, Jak se jmenujete?"

„Kadet Elmer Grindel, desátníku."

„Děláte někde ve strojovně?" vyptával se Overmile, protože ho napadlo, že Grindel by mohl salátový olej potřebovat k promazání nějakého stroje.

„To ne, desátníku," řekl Grindel.

Overmile zamyšleně potěžkával plechovku oleje v ruce. Nač to kadet potřeboval?

„Víte, že to musím ohlásit?" zeptal se.

Mladík polkl a několikrát přikývl. Overmile potřásl hlavou.

"Řekněte mi, proč jste to udělal? Co z toho máte, ukrást pár plechovek oleje?"

"Já jsem chtěl jenom jednu plechovku," hájil se Grindel.

„Tím se skutková podstata nemění," řekl Wallen Overmile. Vzal do ruky sluchátko interkomu.

„Kdo je váš nadřízený?" zeptal se. „Musím mu to ohlásit."

„Velitel flotily pomocných člunů major Hole Hole, desátníku," řekl kadet nešťastně.

„Ten Eskymák?"

„Ano, desátníku."

Wallen Overmile jemně položil sluchátko a chvíli přemýšlel. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas docela jinak.

„Vy jste nechtěl ten olej pro sebe, vidíte, Grindele?"

„To ne, desátníku," potvrdil kadet.

Overmile potlačil úsměv.

„Vás poslal major," konstatoval.

Mlčení kadeta bylo výmluvnější než všechna slova.

„Vzpomínám si, jak mi jednou někdo ukradl máslo!" pokračoval Overmile. „Vím, že si major masť ty černé dráty na hlavě vším možným."

Kuchař vytáhl z regálu ještě jednu plechovku oleje a přidal ji kadetovi.

„Pozdravujte ode mě majora," řekl. „Ať mě vezme s sebou na příští výpravu flotily."

Elmer Grindel se na majora nechápavě podíval. Pak sebral plechovky a rychle zmizel z kuchyně.

Když major Hole Hole vešel do konferenčního sálu vedle můstku, všiml si admirál Atlan, jak se mu kovově blýskají vlasy.

Major pozdravil a posadil se k podlouhlému stolu, kde už sedělo víc důstojníků.

Mezi nimi Rhodan, Atlan a mutant Fellmer Lloyd.

„Většina už víte, k jakým závěrům vědci dospěli," začal Atlan. „Přesto bych to znovu krátce shrnul."

Atlan vstal a ukázal na promítací plátno, kde bylo vidět sluneční soustavu, v níž se právě lodě CREST IV a FRANCIS DRAKE nacházely.

„Zajímá nás jen druhá planeta soustavy, Modula," řekl Arkonidan. „Hned se dozvíte, proč jsme ji tak pojmenovali."

Obraz se změnil a ukázala se zvětšení-na zmíněné planety.

"Na téhle planetě přistálo až dosud šest ze sedmi hruškovitých lodí," řekl Atlan. „Průzkumné lety Moskytů potvrdily, že na planetě džunglí jsou velké průmyslové závody, umístěné na třech největších ostrovech. Do nich jsou dopravovány obrovské krystaly z hruškovitých lodí. Naši vědci se domnívají, že krystaly ve své původní podobě jsou neškodné. Jsou vytěženy na Dangeru I a dopraveny na planety jako Modula. Tady jsou teprve naprogramovány. Nevíme, jak se to dělá, ale je jisté, že je tady připravují k jejich útočnému poslání."

Atlan se odmlčel a ukázal na obraz druhé planety.

"Nazvali jsme tuto planetu Modula právě proto, že předpokládáme, že jsou na ní krystaly nějak upravovány."

„Podobných planet je pravděpodobně víc," dodal Perry Rhodan. „Myslíme si, že naprogramované krystaly pak

nakládají na palubu čtyř lodí z OLD MANA. Máme tedy jedinečnou šanci odhalit, kdo je zodpovědný za infiltraci hypnokrysta-lů do Mléčné dráhy."

Jeho pohled putoval po shromážděných mužích a utkvěl nakonec na majoru Ho-lovi.

„Náš tryskáč se musí pokusit přistát na Module," řekl Rhodan. „Provede jen několik pozorování a vrátí se na CREST IV."

Eskymák tušil, že ta slova platí jemu. Jeho podezření potvrdila příští Rhodanova slova.

„Major Hole Hole bude pověřen provedením tohoto letu," řekl Velký administrátor. „Vezmete si s sebou čtyři muže, majore. Jedním z nich bude Fellmer Lloyd. Teleportér Tako Kakuta je bohužel vážně zraněný, takže nemůže letět."

„A ti tři další, pane?" zeptal se Hole.

„Vyberete je sám," řekl Rhodan.

Hole vycenil zuby v širokém úsměvu.

„Děkuji, pane," řekl.

„Zřejmě jste se už rozhodl," poznamenal Atlan.

„Vím o jednom muži, kterého v každém případě chci vzít s sebou," řekl major. „Wallen Overmile."

Druhý důstojník CRESTU IV major Hegmar svraštil čelo.

"Není to ten desátník, který vypomáhá v kuchyni?" zeptal se.

Hole Hole cítil, že se na něj upřely pohledy všech přítomných.

„To je on," přisvědčil.

Atlan udiveně zakroutil hlavou. „Nač potřebujete na výzkumném letu kuchaře?" zeptal se.

„Overmile je podle mého neobyčejně schopný muž," odpověděl Hole Hole a přejel si rukou po černých vlasech. Z pohledů ostatních poznal, že s ním nikdo nesouhlasí. Čekal ho nebezpečný podnik. Každý by si na jeho místě vybral za průvodce zkušené muže.

Ale major Hole Hole se rozhodl pro kuchaře.

Seržant Wish Hagard se oddával své oblíbené činnosti. To jest, nedělal nic.

Wish Hagard měl přezdívku Big Moun-tain. Byl to dva metry vysoký, šedovlasý muž. Bylo mu sedmdesát let. Úderem ruky přerazil centimetr tlusté prkno. Za opaskem nosil deset kilo vážící dvouhlavňovku, o níž tvrdil, že ji zdědil. Vypadala však nově. Mohl z ní střílet zároveň paprsky i výbušné střelivo.

Jeho tvář byla zjizvená a vráscitá. V mládí si zlomil nos a nedal si ho narovnat, takže měl u kořene hrbol. Vážil dva metráky, ale na jeho těle by se nenašel ani gram tuku. Při jeho způsobu života to bylo podivuhodné. Wish Hagard nikdy neudělal zbytečný krok a dělal jenom to, co mu přikázali. Rozkazy ovšem prováděl svědomitě.

Major Hole Hole našel seržanta v odpočíváme. Seděl s roztaženým nohama v pohodlném křesle a zíval. Hole se před ním zastavil.

„Netlačí vás to dělo na játra?" zeptal se.

Hagard zamrkal a mávl rukou, jako by chtěl zaplašit mouchu. Pak teprve pomalu vstal a zasalutoval.

„Vaši výstroj už odnesli do tryskáče," informoval ho major.

„Moji výstroj, pane?" Big Mountain přimhouřil oči.

„Hangár sedm, tryskáč dvacet osm," pokračoval klidně Hole Hole. „Čekám vás tam za patnáct minut."

„Ano, pane," řekl Hagard. „Ale snad..."

„Pospěšte si!" přerušil ho Hole. „Máme málo času."

Odešel bez dalšího vysvětlování. Big Mountain odolal pokušení svalit se zpátky do křesla. Obrátil se k malému desátníkovi, který seděl pár metrů od něj a sledoval výjev.

„Co tomu říkáte?" zeptal se ho Hagard. „To se dělá, takhle člověka vzbudit?"

„A jak to měl udělat?" posmíval se desátník. „Hodit vám pod nohy bombu?"

Wish Hagard zaklel a vyšel z místnosti. Zrovna Hole

Hole, myslel si, když šel k výtahu.

Hole Hole, Fellmer Lloyd, Wallen Overmile, Wish Big Mountain Hagard. To byli první čtyři.

Mash Olney byl pátý.

Mash Olney byl poručík. Bylo mu teprve dvacet dva, ale vypadal na čtyřicet. Jeho bledý obličej působil chorobně. Dlouhé světlé vlasy si česal dozadu. Jeho uniforma byla vždy čistá a nažehlená.

Mash Olney byl tichý člověk. Mluvil tak zřídka, že jeho připomínkám vždy věnovali pozornost, protože se zdály být výsledkem dlouhého uvažování.

Hole Hole si zjistil, že Olney je v observatoři, a zatelefonoval tam.

„Letíme na Modulu," řekl mladému kosmonautovi.
„Velím tryskáči a chci vás mít na palubě."

„Přijdu, pane," řekl Olney.

Hole Hole se ušklíbl. Podíval se na hodinky. Olney bude pravděpodobně v hangáru první.

4.

Diskovitý pomocný člun číslo dvacet osm odstartoval z hangáru. Řídil ho sám major. Všichni členové posádky měli na sobě bojové skafandry s létacím zařízením a osobním ochranným štítem.

„Poručíku, vy budete sledovat zaměřování," udílel rozkazy major. „Hagarde, vy budete obsluhovat zbraně, kdybychom je museli použít."

Wallen Overmile byl vyškolen jako radista, a obsluhoval tedy vysílačku. Měl ji však podle Rhodanova příkazu použít jenom v krajní nouzi.

Právě když se tryskáč blížil k planetě, začala přistávat poslední z hruškovitých lodí.

„Tohle je naše šance," prohlásil Hole Hole. „Přistaneme zároveň, aby nás nezaměřili."

„Víte, v jakém stavu jsou ty hruškovité lodi, pane,"

varoval ho Big Mountain. „Ta stará bedna by taky mohla explodovat, až budeme těsně u ní.”

„Musíme počítat s tím, že na planetě jsou velké továrny,” připomínal velitel. „Určitě tam mají vynikající radary. Nechci, aby nás uvítali ohňostrojem. Proto se pokusíme proniknout do atmosféry zároveň s přistávající lodí.”

Nikdo už neprotestoval. Wallen Over-mile začal litovat, že se na tuto výpravu v touze po dobrodružství přihlásil.

Hruškovitá loď s nákladem krystalů nesestupovala k povrchu planety rovnou, ale ve stále se zužující spirále. Tryskáč ji rychle dohonil. Čtyři lodě z OLD MANA neopouštěly svoje pozice. Odtud nebezpečí nehrozilo.

Posádce tryskáče bránily ve výhledu na planetu husté mraky. Ani přístroje jim nic neprozradily. Od chvíle, kdy tryskáč vstoupil do atmosféry, se chovaly jako posedlé. Jedině čidlo hmoty pracovalo bez závad.

Hruškovitá loď začala brzdit. Z její zádě vyšlehly plameny. Hole se teď musel plně soustředit na manévrování. Od velké lodě je dělily ještě asi tři kilometry.

„Tam dole je nějaký mimořádně silný zdroj energie, pane,” řekl Mash Olney. „Jsme nad největším ostrovem.”

Slabé hypnotické impulzy krystalů teď docela ustaly. Všiml si toho už před nimi Tako Kakuta. Zatím si tento jev nedovedli vysvětlit.

„Je to, jako by krystaly přestaly existovat,” konstatoval Fellmer Lloyd.

Hole přibrzdil, ale stejně se dostal nad svůj cíl. Šel s diskovitou lodí dolů.

„Pozor na ochranný štít, pane!” upozornil ho Olney.

„Vím o tom,” odpověděl Hole. Budeme se krýt před zaměřením v jejich štítu.”

Tryskáč teď visel jako strašidelný jezdec těsně nad hruškovitou lodí. Hole prováděl bleskurychlé manévry. Hruškovitá loď teď klesala rychle k povrchu, jako by chtěla

dohnat ztracený čas. Asi sto metrů nad povrchem se od ní tryskáč oddělil. Byli nad přistávací plochou uprostřed továrního komplexu, ale víc se pořád ještě nedalo rozeznat. Na obrazovkách se ukazovaly bizarní vzory. Olneyovi nepřipomínaly nic, co dosud viděl. Byl to energetický chaos.

Mlhou nezřetelně prosvítaly protáhlé haly a kulaté věže, vysoké až pět set metrů.

„Vidíte ty věže, pane?" upozornil Olney majora. „Z těch vychází záření, které zaznamenávají naše přístroje. Jsou to zdroje energie."

„Řekl bych, že tato energetická pole také neutralizují záření krystalů," přidal se Fellmer Lloyd.

Nejvíce budov bylo na severním okraji přistávací plochy. Poslední hruškovitá loď přistála. Generálové, kteří tvořili posádku, si tryskáče nevšímali.

„Co máte teď v plánu, majore?" zeptal se Lloyd. „Náš úkol je provést měření, ale přístroje jsou prakticky nepoužitelné, a v té tmě a mlze nic nevidíme."

„Za pár hodin se rozední," namítl seržant Hagard.

„A co budeme dělat do té doby?" zeptal se mutant. „Nemůžeme celé hodiny kroužit nad touhle přistávací plochou."

„Když vyjdeme z lodi, uvidíme toho víc," navrhl Hole.

„To bychom ale museli přistát, pane," vyděsil se Overmile.

„Ovšem," přisvědčil major lakonicky.

"Nemůžu se zbavit pocitu, že nás někdo pozoruje, pane," upozornil Olney. „Možná ti neznámí čekají jen na to, až vyjdeme z lodi."

Major Hole Hole na taková tušení nic nedal. Usoudil, že kdyby obyvatelé Moduly o nich věděli, už dávno by zaútočili. Pochyboval ale, že tu nějakí obyvatelé vůbec jsou. Průmyslová zařízení na planetě byla buď opuštěná nebo řízená roboty.

„Pane!" Olney ho vytrhl z myšlenek.

„Copak, poručíku?"

„Míříte rovnou na tu věž na okraji plochy."

„Já ji vidím," uklidnil ho Hole. „Nebojte se, nenarazíme. Přistaneme ještě před ní."

Nepočítal s tím, že posádka bude jásat, ale jejich mlčení svědčilo, že by raději zůstali na palubě nebo se hned vrátili. Hole věděl, že nemůže rozhodovat sám, za zdar akce zodpovídal mutant. Lloyd ale mlčel a Hole to bral jako souhlas.

Fellmer Lloyd nepromluvil, ani když tryskáč tvrdě dosedl na plochu. Olney vypnul zaměřovací zařízení a slabě se usmál.

„Myslím, že nám stejně nebylo moc platné," řekl.

„Desátník Overmile zůstane v tryská-či," rozhodl Hole.

„Bude s námi ve spojení a může nás v nouzi varovat a přivolat zpátky. Vysílačku ale použijte opravdu jen v krajní nouzi, desátníku."

Overmile vyprovodil ostatní až k východu a díval se, jak jeden po druhém vyklouzli z tryskáče. Venku byla naprostá tma. Muži zapnuli své deflektory a ztratili se desátníkovi z očí.

Nejbližší věž byla jen sto metrů odtud. Vedle ní rozeznával Overmile nejasné obrysy několika velkých hal. O několik set metrů dál byla hruškovitá loď, která před chvílí přistála.

Zavřel dveře a zapnul si uvnitř obrazovku. Ukázalo se na ní, že na některých halách rozsvítili silné reflektory. Desátník se zamračil. Roboti obvykle světlo nepotřebují.

Overmile se posadil do křesla před obrazovku se zbraní na klíně. Zastesklo se mu po CRESTU IV a malé klidné kuchyňce vedle jídelny.

Seržant Wish Hagard se snažil proniknout zrakem tmou. Ve vlhkém horku se mu těžce dýchalo.

V roce 2435 byl průměrný věk zdravého člověka sto čtyřicet let. Sedmdesátiletý Hagard by tedy měl být v půlce života. Big Mountain ale pochyboval, že je mu souzeno žít dalších sedmdesát let. A určitě ne, jestli bude dál sloužit pod majorem Holém.

Čtyři muži letěli šedesát metrů vysoko nad přistávací plochou. Hruškovitá loď, která přistála jako poslední, byla sto metrů od nich.

Hagard se rozhlédl. Na druhé straně přistávací plochy uviděl čtyři zelené obláčky, které ve tmě světélkovaly. I na tu vzdálenost Hagard poznal, co to je.

Krystaly!

Ještě než stačil upozornit ostatní, ozval se Olney.

„Tamhle letí krystaly, pane!”

Čtyři muži se zastavili ve vzduchu. Krystalové obláčky se vznášely ve stejné výšce a pluly směrem k továrním halám. Byly různě veliké.

„To je divné,” řekl Lloyd. „Vypadá to, že se krystaly po vyloštění z hruškovité lodi pohybují vlastní silou.”

„Já bych řekl, že je někdo řídí, pane,” odporoval Mah Olney.

„To by odpovídalo teorii, že krystaly dostávají konečný program na Module,” konstatoval Hole.

Postupně se otvíraly další výstupy z hruškovitých lodí a z nich vyplouvaly krystaly, které svítily jako reflektory. Všechny směřovaly do továrních hal.

„Vystoupíme o něco výš,” rozkázal Hole. „Nerad bych se jim připlétl do cesty.”

Zelené obláčky nehlučně pluly ke svému cíli. Byl to děsivý pohled. Tři propluly přímo pod čtyřmi Pozemšťany. Osvětlovaly přistávací plochu v okruhu mnoha metrů. Vzdálenější krystaly vypadaly jako bludičky.

„Podle mého názoru není na téhle planetě ani živá duše, pane,” poznamenal Olney. „Všechno je řízeno plně automaticky.”

„Ale kdo to tu vybudoval?" ptal se Fellmer Lloyd. „Kdo má zájem na rozšiřování hypnotických krystalů v Mléčné dráze?"

Krystaly, které se dostaly až k okraji přistávací plochy, mizely v otevřených vratech továrních budov. Za nimi se vrata zavírala. Uvnitř byly upravovány tak, že ochromovaly vůli každého člověka, který se k nim přiblížil.

„Krystaly jsou naváděny do jednotlivých hal vlečnými paprsky, pane," řekl Olney.

Náhle se několik metrů před nimi zviditelnil Hole Hole. Ukazoval k halám.

„Podíváme se tam," řekl. „Vnímáte něco, Fellmere?"
Lloyd odpověděl záporně.

„Všude je klid," řekl. „Myslím, že je tu jen plně automatizovaný provoz."

Hole znovu aktivoval svůj deflektor. Zavolal desátníka Overmila. V kuchařově hlase bylo znát potěšení a úlevu.

„Slyším vás, pane!" řekl desátník. „Tady je všechno v pořádku. Díval jsem se na krystaly, jak přeplouly letiště. Bylo to strašidelné."

„Taky jsme je viděli. Těch se bát nemusíte, jsou neškodné. My se teď půjdeme podívat do jedné z hal, do nichž krystaly odplouvají."

„Není to příliš nebezpečné, pane?" staral se Overmile.

„Neřekl bych," odpověděl Eskymák. „Musíme zjistit, co se tam s krystaly děje."

„Dobré pořízení, pane," řekl Overmile chraplavě. Hagard svařtil vráscitý obličej do neveselého úsměvu. Uměl si představit, že se kuchař sám v tryskací necítí nejlíp. Přesto se Overmile snažil nedat svůj strach najevo, a to Hagard uměl ocenit.

Blížili se rychle k halám na okraji přistávací plochy. Už se rozednívalo. Bylo to šedivé svítání. Mrholilo, a Hagard uvažoval, proč si neznámí vybrali zrovna takovou bažinatou

planetu.

„Prohledáme tu halu vlevo," rozhodl Hole. Letěli dál.

„Stát!" vykřikl najednou Fellmer Lloyd. Zvuk jeho hlasu způsobil, že se Big Mountain Hagard okamžitě zarazil v letu a jeho ruka sjela ke zbrani. Lloyd

se najednou zviditelnil. Divoce mával rukama, jako by bojoval se vzdušným vírem.

„Ucítil jste něco?" zeptal se Hole. Lloyd místo odpovědi zasténal. Zřejmě neovládal své smysly. Prováděl ve vzduchu podivný tanec. Hole a Olney vypojoili své deflektory a blížili se k němu ze stran.

„Chyťte ho!" zavolal Hole na poručíka, který byl u mutanta dřív.

Olney natáhl paže, ale chytil mutanta příliš opatrně a Fellmer Lloyd mu vyklouzl.

„Držte ho pořádně, sakra!" křičel Hole. Hagard jim chtěl přispěchat na pomoc, ale major mu naznačil, aby dával pozor na okolí. Fellmer Lloyd najednou ztuhl v křeči a zůstal nehybně viset ve vzduchu.

„Stáhneme ho na zem!" přikázal major.

Vzali s Olneyem mutanta mezi sebe a klesali k zemi. leště než přistáli, spustil se déšť. Přišel tak náhle a nečekaně, že zasáhl Hagarda jako úder. Studená voda se mu řinula po obličejí a oblek se začal mokře lesknout. Otřel si rukou tvář, aby viděl. Olney a Hole stáli pod ním a drželi Lloyda, který byl nehybný a zcela apatický.

„Má nějakou křeč," řekl Hole. „Snad bychom ho měli vzít do tryskáče."

Mluvil váhavě a bylo jasné, že by se nerad vzdal výpravy. Skláněl se nad mutantem a prohlížel ho.

„Není mrtvý," oznámil. „Ani se nezdá, že by byl v bezvědomí. Třeba to brzy přejde."

Hagard zaslechl ve tmě kovově znějící zvuk a trhl sebou.

„Slyšeli jste to?" zeptal se.

„Ano," řekl Hole. „To se přibouchla vrata haly."

„Víte to jistě, pane?"

„Nevím," naštal se Hole. „Ale je to nejlepší vysvětlení!" Hagarda to nepřesvědčilo. Měl zbraň připravenou.

„Lloyd se pohnul," hlásil Olney. Hagard se otočil. Mladý poručík měl pravdu. Telepat pohnul rukama. Seržant pocítil úlevu. Hole se k Lloydovi sklonil a pomohl mu posadit se. Mutant potřásal hlavou, jako by se chtěl oprostít od nějakého tlaku. Namáhavě řekl: „Musíme si dávat pozor."

„Co jste cítil?" ptal se major Hole.

Lloyd se rozhlédl.

„Někde blízko jsou inteligentní bytosti," řekl. „Normálně mi čtení myšlenek nevadí, ale tyhle impulzy byly příliš neobvyklé."

„Vědí o nás?" chtěl vědět Hole.

Lloyd nejistě zavrtěl hlavou.

„Myslím, že ne. Ti neznámí se jmenují Perliáni. Říkají si také Trojkondič-ní."

Pokrčil rameny. „Nevím, co ta jména znamenají. V každém případě se považují za jakousi policii, která má plnit určitý úkol."

„Policii?" opakoval Olney nechápavě. Jak to myslíte?"

„To se těžko vysvětluje," přiznal Lloyd. „V každém případě ti neznámí věří, že je to docela v pořádku, když programují krystaly a posílají je do Mléčné dráhy. Souvisí to s nějakou policejní akcí."

„Co jste se ještě dověděl?"

„Nic," odpověděl s lítostí Lloyd. „Kontakt byl krátký, ale věřím, že příště budu připravený a dovím se víc."

Hole se rozhlédl. „Takže na chvíli byl jeden nebo několik z nich blízko nás," přemýšlel nahlas.

Hagard horečně uvažoval. Jaký důvod by mohla mít policejní síla ve Velkém Magelanově mračnu, aby posílala do Mléčné dráhy hypnotické krystaly? Kromě toho, policie obvykle dostává příkazy od nějaké vyšší moci. Kdo uložil

Perliá-nům tento úkol?

A co znamená jejich pojmenování Troj-kondiční? Dá se předpokládat, že existují také Dvojkondiční nebo Jednokondič-ní?

Hagard zaťal zuby. Proč by si s tím měl lámat hlavu starý seržant? Jsou na Module jen proto, aby sbírali data. Všechno ostatní provedou odborníci na CRESTU IV.

Hagard ale pochyboval, že si budou vědět rady s tím, co oni tu zatím zjistili.

„Máme se vrátit?“ zeptal se Hole telepata.

„Ne,“ řekl Lloyd rozhodně. „O mě nemusíte mít starost. Už jsem zase v pořádku.“

Hole ukázal k továrním halám.

„Myslíte, že Perliáni jsou tam?“

„Neřekl bych,“ odpověděl Lloyd. „Jestli se nemýlím, přicházejí impulzy od břehu ostrova.“

„Ale tam nejsou žádné budovy, pane,“ vložil se do toho Hagard. „Břeh je bažinatý. Co by dělali v močálech?“

Hole zvedl ruce nad hlavu. „Jedno po druhém,“ řekl. „Teď se nejdřív podíváme do téhle haly. Pak budeme mít dost času abychom se starali o ty neznámé bytosti.“

Zapojili znovu své deflektory a vznesli se nad zemi. Vítr hnal déšť šikmo přes plochu. Na okraji přistávací plochy stálo dvanáct hal. Byly několik set metrů dlouhé. Mezi nimi čněly podivné věže. U první haly byli za chvíli a přistáli na střeše. „Pochybuji, že by se nám podařilo otevřít velká vrata,“ uvažoval Hole. „Malé vchody nikde nevidím. Ale nějak se dovnitř dostaneme. Zkusíme to větrací šachtou.“

Šli po střeše, až došli k mříži, z níž stoupal horký vzduch. Hole se pokusil mříž vytrhnout, ale marně.

„Sedí pevně,“ řekl zklamaně. „Pomoz-te mi, seržante.“

Zabrali znovu společně. Skřípání jim prozradilo, že mříž povoluje. Najednou přestala klást odpor a muži zavrávali dozadu.

Pod mříží zel černý otvor. Stáli kolem něj.

„Nevím, jestli se tam máme odvážit," řekl Hole nejistě.

„Zkusím to první, pane," nabídl se Big Mountain.

„Vy jste příliš tlustý," namítl Hole. „Ol-ney je z nás nejhubenější, ten se protáhne."

Olney beze slova odložil opasek se zbraní. Posadil se vedle otvoru a spustil do něj nohy. Zvolna se otvorem protahoval.

„Nemám pevnou půdu pod nohama, pane," řekl.

„Spouštějte se dál," přikázal Hole. „Když, tak vás zase vytáhneme."

Mash Olney pokračoval.

„Ted' něco cítím," řekl. „Chyťte mě za ruku, seržante."

Hagard ho pevně sevřel.

„Vytáhněte ho!" vykřikl Lloyd. „Proboha, rychle ho vytáhněte!"

Olney na nic nečekal. Vyšvihl se z otvoru a sáhl po zbraní.

„Co se děje?" ptal se napjatě Hole.

Fellmer Lloyd se mírně nakláněl dopředu. Nebylo slyšet nic než déšť. Hagard zatajil dech. Náhle uslyšeli odněkud shora ze vzduchu bzučení. Pak nad nimi přeletělo kulaté těleso.

„Už jsou tady zase," zašeptal Lloyd stísněně. „Dva... ne, tři. Tentokrát jsou tři."

„Perliáni?" ptal se klidně Hole.

„Ano," řekl mutant. „Snad nás neviděli."

Letoun zmizel v mracích.

„Vyčetl jste něco?" zajímal se Hole.

„Jeden z Perliánů s pohrdáním myslel na nějakého takzvaného Dvojkondiční-ho," referoval Lloyd. „Kromě toho byly v jeho myšlenkách nejasné představy nějaké První vibrační moci. Nevím, co to znamená. Na tuto moc myslel s velikou úctou."

Hlas mu přeskočil.

„Vracej se," řekl. „Pro všechno na světě! Míří rovnou k

téhle hale."

„Do šachty!" zavelel Hole duchapřítomně. „Rychle do šachty. Ještě o nás nevědí."

V té chvíli se nad nimi rozsvítil reflektor. Hagard měl pocit, že se na ně upírá milion očí. Bezděky se přikrčil.

Olney a Lloyd už zmizeli v otvoru. Hole popadl Hagarda za ruku a táhl ho dolů. Ve světle reflektoru vypadal děšť jako stříbřitá stěna. Stěží viditelné kulaté těleso neúnavně létalo sem a tam nad jejich hlavami a hledalo oběť. Než se Hagard celý ponořil do šachty, světlo zhaslo. Zdátky sem dolehlo táhlé vytí.

Ted' už byli v šachtě namačkáni všichni čtyři. Znovu se ozvalo tajemné zavytí.

„Majore?" zeptal se Hagard.

„Tady jsem," odpověděl Hole. Někdo chytil Hagarda za ruku a táhl ho do tmy. Pochopil, že šachta je hluboká jen asi tři metry a ústí do roury, která pravděpodobně vede pod střechou.

„Vnímáte něco, Lloyde?" ptal se Hole. „Hledají nás?"

„Ne." Telepatův hlas zněl dutě. „Nevím, co si o tom myslet. Vypadá to, že..."

„Povídejte!" vyzval ho major. „Jsme připraveni na všechno."

„Perliáni mají zřejmě neobyčejné schopnosti," řekl Lloyd stísněně. „Mají tři oči."

„To už tady bylo," usoudil Hole.

„Dvě používají k vidění," vysvětloval Lloyd. „Třetí je parapsychické. Je to jakési časové oko. Perliáni jím vidí události, které se odehrají až za desetinu vteřiny."

„Desetina vteřiny, to není moc," usoudil Olney.

„Ale ano," řekl Lloyd. „Nechtěl bych se utkat se souperem, který bude předvídat o desetinu vteřiny dopředu, co udělám. Ostatně budeme mít brzy příležitost si to vyzkoušet. Perliáni se právě rozhodli, že přistanou na střeše nad námi."

Jako na potvrzení jeho slov se roura otrásla, když letoun Perliánů dosedl na střechu.

„Vědí o nás?“ ptal se Hole. Lloyd odpověděl záporně.

„A proč tedy přistáli zrovna na téhle střeše?“ chtěl vědět Olney.

„Myslím, že je to jenom rutinní kontrola,“ odpověděl mutant. „Tahle hala je nejbližší přistávací plochy.“

„Mohou odtud vidět náš tryskáč, pane,“ upozornil Olney.

„Kdyby se náhodou podívali tím směrem,“ dodal Hole.

Hagard nevěděl, co si má o majorově optimismu myslet. Skrytě si povzdychl. Neměl za sebou lehký život. Jako mladík bojoval v mlhovině Andromeda. O tom věděli ostatní, když nepočítá mutanta, jenom z dějepisu.

„Půjďme ještě kousek dál,“ přerušil Hole jeho úvahy.

„Myslím, že se tamhle vpředu roura zatáčí. Je asi součástí větrání, které probíhá kolem celé haly.“

Šli opatrně, aby rouru nerozkolísali. Hagard si představoval, že je upevněna pod stropem haly a při zatížení se každou chvíli může zřítit i s nimi do hloubky. Snažil se dodržovat odstup od ostatních, aby bylo zatížení trochu rozloženo.

„Tamhle vpředu vidím světlo,“ řekl Hole, který šel v čele. Trhlinou bylo vidět do haly.

„Moc toho tam nevidím,“ řekl Hole zklamaně. „Zkusíme tu trhlinu rozšířit.“

Hagard s hrůzou pomyslel na nepřátelsky smýšlející neznámé, kteří se procházejí po střeše nad jejich hlavami. Hole však na nic nečekal a zatáhl. Plech zaskřípal a povolil.

Mezerou uviděli část černě natřeného stroje. Víc se zatím nedalo rozeznat. Museli se ale dovědět, co se dole s krystaly děje. Kvůli tomu tady byli.

„Povídá se, jaký jste silák, seržante,“ oslovil Hole Hagarda. „Tak to teď předved'te. Tentokrát zkusíme stěnu vymáčknot ven.“

„Jestli povolí, spadneme do haly, pane,“ varoval ho

Hagard.

"Zapněte si létací agregát ve skafandru," poradil mu major.

Opřeli se o stěnu zády a zabrali společně. Praskla s ohlušující ránou. Než se Hagard nadál, padal už po hlavě dolů. Za ním se řítila část stěny. Jeho první myšlenkou bylo, že stěna přece nemůže být nad ním. Létací přístroj ho zabrzdil a stěna do něj narazila. Odmrštilo ho to na nějaký stroj. Instinktivně se chtěl zachytit, ale ruce mu sklouzly po hladkém kovu. Okolí se mu před očima roztancovalo a on zcela ztratil orientaci. Zaslechl, jak vylomený díl stěny s rachotem dopadl na zem. Muselo to být slyšet i nahoře na střeše.

Přistál na zádech a zabořilo ho to v celém těle. Rozhlédl se. Všude kolem se tyčily stroje jako hory.

Náhle zaznamenal nějaký pohyb.

Tři metry od něj stál Generál a mířil na něj zbraní, která vypadala jako hůl.

Hagard se rozhlédl, kudy by utekl, ale všude kolem stáli další ti podivní tvorové.

Také oni drželi zbraně.

5.

Už bylo dost světlo, aby Wallen Over-mile mohl z kopule tryskáče pozorovat okolí. Déšť stékající po průhledném krytu ale všechno rozmazával.

Zaměřovací přístroje byly stále ještě rušeny, ale i přesto zaznamenaly podivný letoun, který dosedl na jednu z hal. Overmile věděl, že tam někde jsou jeho čtyři druzi, a byl by je rád varoval, jenže nechtěl porušit rádiový klid.

Dohlédl nanejvýš na sto metrů. Okolí bylo opuštěné. Přesto cítil podivný neklid. Přál si, aby se ostatní vrátili. Věděl ale, že si na ně ještě pár hodin počká.

Náhle zahlédl venku v šeru nějaký pohyb. Vyskočil a přitiskl nos ke krytu kopule. Zdálo se mu to? Byl to jen cár mlhy, co viděl?

Obrátil se k zaměřovacím přístrojům. Neznámý letoun odstartoval ze střechy haly a snesl se jen několik set metrů od tryskáče. Overmile se celý zpotil. Objevili ho a teď budou jistě útočit! Váhal ale se zapnutím ochranného štítu.

Otevřel dveře a vyklonil se ven. Vítr mu hnal do tváří studený déšť. Držel zbraň připravenou a vyhlížel do šera svítání. Reflektory na halách vypadaly, jako by se z nich kouřilo. Na zemi se vytvořily velké louže. Neviděl nic, co by svědčilo o přítomnosti nějakých neznámých bytostí. Bylo přesto možné, že ho sledují a míří na něj.

Uvažoval o tom, že přece jen zavolá ostatním, aby je varoval. Než se rozhodl, objevil se neznámý tvor.

Přišel z deště a z mlhy. Overmile na něj upřeně zíral a ruka se zbraní se mu roztřásla.

Neznámý byl vysoký a neuvěřitelně hubený. Měl dvě paže a dvě nohy. Na rukou měl po šesti prstech. Když jednu ruku zvedl, viděl Overmile, že má mezi prsty plovací blány. Kůži měl neznámý posetou šupinami, které se kovově leskly.

Overmile se divil, jak dva metry dlouhé tenké tělo unese hlavu, která měla v průměru třicet centimetrů. Byla zcela průsvitná, takže vypadala jako kulatá skleněná schránka. Bylo vidět podivně utvářený mozek, tepny i žíly. Na tenkém krku rozpoznal Overmile útvary podobné žábrám. Z toho usoudil, že neznámý může dýchat i pod vodou.

Z hlavy strnule zíraly dvě fazetové oči. Nad nimi rudě žhnula tkáň měřící asi deset centimetrů. Zvláštní útvar neustále pulzoval.

Overmile se tak zabral do pozorování podivného tvora, že si teprve teď uvědomil, že neznámý na něj kývá rukou. Tvor teď pokročil blíž k němu. Desátník se rozklepal a vystřelil pro výstrahu neznámému nad hlavu. Paprsek zasyčel a vyryl ohnivou dráhu do šera.

Neznámý se znovu zastavil.

„Stát!“ vykřikl Overmile. Ještě krok, a vystřelím naostro.”

Nemyslel na to, že mu neznámý nemůže rozumět. Tvor si přesto zvuk jeho hlasu vyložil správně. Stál v dešti se svěšenýma rukama a vypadal jako smutná lidská karikatura.

„Koukej zmizet!“ vyhrkl Overmile a zamával zbraní.

Neznámý podivně zapískal. Vysoký tón, který vydal, se rozlehl široko daleko. Overmile sebou trhl. S úlevou viděl, že neznámý není ozbrojen, ale věděl, že poblíž je letoun, na kterém se to pravděpodobně ježí zbraněmi.

Když teď ustoupím, přijdou a přemáhou mě, myslel si Overmile. Nepochyboval o tom, že tvor, který stojí proti němu, patří k záhadným vládcům hypnotických krystalů. Toto setkání je rozhodující.

Neznámý tvor zvedl obě ruce nad hlavu v mírumilovném gestu. Desátník Wallen Overmile se rozhodl odpovědět stejně a zamával volnou rukou. Tvor se hned zase dal do pohybu směrem k němu.

„Stát!“ vykřikl varovně Overmile.

Vypadalo to, že druhého přestala jednostranná konverzace bavit. Otočil se a šel pryč. Třebaže lilo jako z konve, jeho volný průsvitný šat byl suchý a vlál za ním jako závoj.

Desátníkovi rozčilením vyschlo v ústech. Musel sebrat všechny síly, aby se vrátil dovnitř a zavřel za sebou dveře. Padl do křesla a ztěžka oddechoval. Nevěděl, co bude dál. Zaútočí neznámí tvorové, když se jim nepovedlo dostat se do tryskáče bez boje?

Overmile si uvědomoval tíhu zodpovědnosti. Možná už jsou jeho druzi zajati. Pak záleží všechno jen na něm.

Vstal a zamířil k vysílačce. Za těchto okolností může porušit rádiový klid. Když se ale podíval ven z kopule, zaváhal. Tryskáč obklíčilo asi padesát Generálů s namířenými zbraněmi.

Odvrátil se od vysílačky. Teď nesmí

jednat ukvapeně. Ze všeho nejdřív aktivoval ochranný štít kolem tryskáče. Bude ho chránit, ale dokud bude zapojen, nemohou jeho druzi zpátky na palubu.

S Generály se Overmile ještě nesetkal, znal je jen z vyprávění. S trochou lítosti vzpomínal na svou klidnou práci na palubě CRESTU IV. Zároveň si uvědomil, že má hlad. Zvláštní, že tělo se i v takových chvílích hlásí o svá práva.

6.

Vteřiny, kdy Wish Hagard ležel jako ochromený na podlaze, byly dlouhé jako hodiny. Postupně si uvědomoval, že při pádu zavadil o ovladač deflektorového štítu a je tedy viditelný. Mohl by deflektor zase zapnout, ale váhal. Neopatrný pohyb ruky k opasku by mohl znamenat jeho konec.

Generálové ho pozorovali. Jistě by hned začali střílet, a jeho osobní ochranný štít by neodolal soustředěné palbě z pěti zbraní.

A kde jsou ostatní?

Hagard vzhlédl. Nad sebou viděl část roury, jejíž stěnu s majorem vylomili. Nic nenasvědčovalo tomu, že tam někdo zůstal. Hagard ale věděl, že spadl jenom on a major.

Soustředil se na telepata. Lloyde! jsem tady dole mezi stroji. Kolem stojí pět Generálů.

Lloyd se na okamžik ukázal na okraji díry a zamával na něj. Vypnul deflektor, aby ho seržant viděl.

Hagard si oddechl. Lloyd a Olney jsou ještě nahoře. Generálové o nich nevědí.

Ale kde je major?

Hagard se opatrně rozhlédl. Vtom mu Generál, který stál před ním, naznačil, že se má postavit.

„Jsem hned nad vámi, Wishi," ozval se majorův tichý hlas. „Dělejte všechno, co vám poručí. Ve vhodné chvíli vás z toho dostaneme."

Big Mountain se váhavě zvedl. Bolela ho záda.

„Asi vás budou chtít odzbrojit," řekl Hole. „Nesmíte se bránit."

A proč ne? byl by rád věděl seržant.

„Tady je Lloyd," přihlásil se mutant. Mluvil ještě tišeji než

major. „Musíme být opatrní. Skleněné schránky, které mají Generálové na zádech, jsou uměle vypěstované časové oči. Generálové je dostali od Perliánů.“

Hagard se udiveně zamračil.

„Ti chlapi mohou vidět desetinu vteřiny do budoucnosti,“ pokračoval mutant. „V boji to může rozhodnout.“

Co mám dělat? myslel si Hagard.

„Čekat!“ přikázal mu Lloyd.

Zezadu přistoupili k Hagardovi dva Generálové a odepnuli mu opasek se zbraní. Tím zároveň přišel i o deflektor a osobní ochranný štít. Jeho oblíbenou zbraň jeden z Generálů odhodil, asi mu připadala příliš těžká.

„V hale je jenom těchhle pět Generá-

lů,“ pošeptal mu Hole. „To zvládnete, seržante.“

Hagard se obával, že ho Generálové vyvedou z haly, aby ho ukázali Perliánům. Teď už nepochyboval, že Trojkon-
diční Generály ovládají. Perliáni zotročili lid Generálů s pomocí hypnotických krystalů.

Šťouchli ho do zad a donutili k chůzi. Rozhlédl se po okolních strojích. Nepoznal, k čemu slouží, ale zahlédl, jak v jednom mizí několik velkých krystalů.

Dva Generálové šli před ním, tři za ním. Uvažoval, jestli už Perliáni vědí, že byl zajat.

„Soustřed'te se teď na jiné věci,“ doporučil mu Hole Hole, kterého slyšel ve sluchátkách své přilby. „Letíme všichni tři nad vámi. Vidíte ten velký stroj asi padesát metrů vlevo před vámi?“

„Ano,“ zabručel seržant a doufal, že si toho Generálové nevšimnou.

„U něj padněte na zem a odkutálejte se stranou,“ přikázal mu major. „Musíte být hodně rychlý, Generálové budou vědět desetinu vteřiny dopředu, že zaútočíme.“

To nesvedu, pomyslel si Hagard nervózně. Cítil, že se celý zpotil.

„Jestli myslíte, že to nedokážete, necháme toho,“

promluvil do sluchátek Hole Hole.

„Ovšem že to dokážu!" řekl nahlas Hagard. Uvědomil si, že to byla chyba, a zbledl. Generálové se zastavili a zadívali se na něj. Jeden z nich mu stáhl přílbu z hlavy. Ted' už neměl žádné spojení s ostatními.

Lloyde! volal v duchu telepata. Dokážu to!

Ke smluvenému místu chybělo ještě deset kroků. Hagard si olízl vyschlé rty.

Ted'!

Generálové byli ještě rychlejší, než čekal. Stříleli už ve chvíli, kdy skočil. Žhavé paprsky mu olízly záda. Vykřikl bolestí, ale odkulil se stranou. V následující přestřelce zkoušel něco rozeznat, ale viděl jen plameny a dým. Kryl se za kovovým podstavcem stroje. Uniforma na zádech mu doutnala.

Vedle něj padl na zem zraněný Generál. Svíral v ruku zbraň a nepřestával střílet. Hagard na něj skočil a snažil se mu zbraň vytrhnout. Když se mu to povedlo, stál nad svým protivníkem a mířil na něj. Ten už se nehýbal.

„Seržante!" volal Hole. „Kde jste, seržante?"

Hagard se otočil. Hole Hole a Lloyd se zviditelnili a šli k němu.

"Jednoho toho chlapíka jsem přemohl, pane," řekl Hagard.

„Ostatní jsou mrtví," řekl Lloyd.

„Kde je Olney?" ptal se seržant,

„Tamhle," ukázal major na druhou stranu haly. "Je v pořádku."

Teprve ted' Hagardovi došlo, že je zachráněn. Odhodil cizí zbraň a našel svou. Připnul si zase opasek. Pálila ho spálená kůže na zádech. Bolestně se zašklebil. Major se mu na ránu podíval.

„Není to tak zlé," řekl. „V tryskáči vás ošetříme."

Big Mountain ukázal na zraněného Generála.

„Co uděláme s ním, pane?"

„Ten pro nás ted' není nebezpečný," řekl Hole. "Necháme

ho tady. Neodváží se nic provést."

„Vyvolá poplach, sotva zmizíme, pane," namítl Hagard. Hole promluvil ostrým tónem.

„No a? Chcete ho dobít?"

Wish Hagard svěsil hlavu.

„To ne, pane, samozřejmě."

Vrátil se k nim unavený poručík Olney.

"Nevím, kolik času nám zbývá na prozkoumání strojů v hale," řekl major. „Počítám, že dostaneme brzy návštěvu. Musíme sebou hodit."

Zapnuli své deflektory, vznesli se a zvolna letěli směrem k východu z haly. Vedle vrat přistáli. Stál tady velký stroj, který sahal až skoro ke stropu. Spočíval na čtyřech kulatých podložkách, které se nezdály být moc stabilní. Na jedné straně spodek stroje přechýlil. Přední díl byl hladký až na kulatý otvor o průměru asi pěti metrů. Dovnitř neviděli skrz hustou síť z neznámého materiálu. K vršku stroje vedly početné kabely.

Na zadní straně stroje se otvíralo ústí, kterým vycházely zpracované krystaly. Hagard věděl, že část krystalů, které přivezly hruškovité lodě, je ještě uvnitř stroje.

„Tady máme důkaz, že krystaly v přírodním stavu jsou neškodné," řekl Hole Hole.

Hagard sáhl po své desetikilové zbrani.

„Měli bychom celý ten pekelný stroj zničit, pane," zvolal. Hole ho chytil za ruku.

„Neblázněte, seržante. Než bychom s touhle halou skončili, bylo by tu plno Perliánů nebo Generálů. A na téhle planetě je takových strojů spousta. Jsme tady proto, abychom zjistili, co se tu s krystaly děje."

Hagard přikývl. Chápal, že zničit jeden stroj nebo jednu halu by nemělo smysl.

„Udělám pár snímků pro naše specialisty," řekl Fellmer Lloyd a vytáhl malou kameru.

„Vrátíme se teď k tryskáči a odletíme," rozhodl major.

Lloyd přestal natáčet.

„Dostaneme návštěvu. Kolem haly stojí Generálové. Myslím, že je tam i několik Perliánů. Zbývá nám jen cesta stropem.”

„Vědí o nás?” ptal se Olney.

„Nevědí jistě, jestli jsme tady. Našli tryskáč a hledají nás.”

Vznesli se k otvoru ve větrací rouře, který předtím vylomili Hole s Hagardem.

„Je střecha volná?” ptal se Hole.

„Zatím ano,” odpověděl Lloyd. „Ale musíme si pospíšet.”

Jeden za druhým vyšplhali na střechu. Přivítal je déšť a vítr. I když se už rozednilo, slunce nemohlo proniknout hustými mraky. Několik kilometrů odtud zuřila

la bouře. Blesky šlehalý oblohou a hrom duněl jako kanonáda.

„Poletíme rovnou k tryskáči?” ptal se Olney.

„Ne,” odpověděl major. „Vystoupáme několik stovek metrů do výšky. Pak teprve zamíříme ke stroji.”

Když byli čtyři muži dvacet metrů nad střechou, začali zdola Generálové střílet.

Wallen Overmile si rozbalil výživný koncentrát a zjistil, že už ho chuť k jídlu přešla. Místo toho měl značnou žízeň. Udiveně se na jídlo podíval. Je tak nervózní, že už ani neví, co chce? Dal si potravu do úst. Udělalo se mu zle.

To nebylo normální.

Ruce se mu roztřáslý. Něco tady nesouhlasilo. Žízeň měl čím dál větší, ale když si nalil vodu do plastového pohárku, pocítil náhle neodolatelné přání hodit pohárek na zem a rozšlápnout ho.

A pak to udělal!

Ještě dupal nohama po zbytcích pohárku a už mu bylo jasné, že neovládá své chování.

Někdo nebo něco zvenčí ho ovlivňovalo.

Hypnotické krystaly, napadlo ho s úlekem. Generálové, kteří obklopili tryskáč, měli u sebe krystaly, které rozhodně

nebyly neškodné.

Wallen Overmile si hryzl spodní ret až do krve. Bolest mu na chvíli pomohla vystřízlivět. Nepřátelé na něho nemusí střílet. Za pár minut ho přimějí, aby zrušil ochranný štít a otevřel jim dveře. Pak už jim zbude jen vejít a zabít ho.

Overmile se otočil a chtěl vzít do ruky vysílačku.

Ale nedosáhl na ni. Hypnotický hlas v jeho hlavě byl silnější. Poroučel mu, aby si sedl do pilotního křesla. Krystaly potřebovaly deset minut, aby ho k tomu přiměly. Jeho odpor padal zvolna. Pak najednou zjistil, že sedí v křesle, celý zpocený. Vypnul jsem štít, pomyslel si zděšeně. Podíval se na kontrolky na ovládacím pultu. Ne, štít byl ještě zapnutý.

Ale teď ho vypneš!

Overmile vstal z křesla.

„Ne!“ zoufale křičel. „Ne! Neudělám to!“

Jeho ruce ale samy od sebe zamířily k pultu. S vytřeštěnýma očima se na ně díval.

Vypni ochranný štít!

Desátník těžce oddychoval. V podvědomí měl ještě dost síly vzdorovat. Věděl, že musí uhájit tryskáč pro své čtyři druhy.

Jeho pravá ruka se dotkla vypínače.

Teď otoč doleva!

„Lod' nedostanete!“ vyhrožoval. „Postarám se, abyste ji nedostali.“

Musíš otočit vypínač doleva!

Naklonil se celým tělem nad pult a jeho prsty sevřely vypínač tak pevně, až zbělely.

Potom Wallen Overmile štít vypojoil.

Zavzlykal, protože tušil, jak bude znít příští rozkaz. Otevři dveře!

Wish Hagard byl zasažen paprskem, dva další ho lízly. Jeho osobní ochranný štít se rozpálil.

„Vystoupejte do výšky!“ křičel Hole Hole. „Rozptylte se.“

Hagard věděl, že měl štěstí. Tři plné zásahy by štít nevydržel.

Také poručíkův štít se rozpálil. Protože Olney byl nadále neviditelný, vypadalo to, jako by deštěm letěla ohnivá bublina.

„Co teď, pane?" volal Hagard. „Viděli nás. K tryskáči zpátky nemůžeme."

„Musíme to zkusit," odpověděl klidně Hole.

Generálové nepřestávali střílet, ale čtyři Pozemšťané už byli dost vysoko. Výsledkem střelby byla jen stěna dýmu, z níž šlehal plameny. Hagard měl dojem, že letí nad kráterem sopky. Divil se, že Hole trvá na tom, aby se vrátili k tryskáči. Podle jeho názoru by měli odletět nad volné moře. Třeba by se tam mohli ukrýt na některém ostrůvku.

Hole Hole, jako by četl seržantovy myšlenky, řekl:

„Když zůstaneme dlouho ve vzduchu, napadnou nás jejich letouny. Proto by nemělo smysl snažit se doletět ke břehu."

Shodili nějaké granáty, ale nepoznali, s jakým výsledkem. Generálové měli pravděpodobně také ochranné štíty.

„Teď jsme dost vysoko," řekl major. „Zamíříme k tryskáči. Tam teprve sestoupíme. Uvidíme, jestli je Overmile v pořádku."

Když člověk majora poslouchal, vypadalo to jednoduše. Hagard ale pochyboval, že se dostanou zpátky do své lodi. Bude je tam nejspíš čekat celá armáda.

„Vnímáte nějaké myšlenky, které se nás týkají?" zeptal se Hole mutanta.

Fellmer Lloyd váhal s odpovědí. "Im-pulzů je příliš mnoho," řekl konečně. „Dole je několik Perliánů. Jejich myšlenky nepřečtu. Týkají se nás, ale mají nějakou abstraktní formu. Myslí na věci, které souvisí s jejich policejní akcí proti Mléčné dráze, a kterým nerozumím."

„A co Generálové?" ptal se Hole.

„Ti jsou přesvědčeni, že jim neuniknem," odpověděl telepat. „Řekl bych, že ještě nemají pevný plán. Přijímají

rozkazy od Perliánů. Ti se řídí podle okamžité situace."

Už byli jen několik set metrů daleko od tryskáče. Hagard pocítil novou naději, jako tonoucí, který zahlédl břeh.

„Vnímáte nějaké impulzy z okolí tryskáče?" ptal se Hole.

„Jsou tam Generálové, ale nevím, kolik jich je," řekl Lloyd.

„A co Overmile?" chtěl vědět Olney. „Můžete zachytit jeho myšlenky?"

Fellmer Lloyd se soustředil.

„Nevnímám ho," řekl.

Hagard se cítil bídne. Déšť ho šlehal do obličeje.

„Třeba je Overmile mrtvý," řekl tiše.

Ostatní mlčeli. Nejspíš si mysleli totéž.

Letěli dál a zvolna klesali, až v šeru uviděli obrysy své diskovité lodi.

„Teď už desátníka vnímám," řekl Lloyd. „Ale něco s ním není v pořádku. A Generálů je tam nejmíň třicet."

Už byli jen pár desítek metrů nad lodí. Hole Hole vypnul svůj deflektorový štít a zviditelnil se, jako by nepřítel vyzýval.

„Nikoho nevidím," řekl Olney.

„Schovali se pod loď," řekl Lloyd. „Určitě tam jsou, cítím to."

„Třeba jsou uvnitř lodi," domníval se Hagard.

„Neřekl bych," odmítl Lloyd. „Zachycuji desátníkovy myšlenky. Jsou nejasné, ale je uvnitř sám. Dveře jsou ale dokořán."

Hagard si připravil svou těžkou zbraň.

„Jestli dojde k boji, nesmíme si loď poškodit," upozorňoval major.

Ve dveřích se objevil Wallen Overmile. Vrávorál jako opilý. Mával na ně.

„Všechno je v pořádku!" volal. „Pospěšte si, pane!"

„Je to léčka!" vykřikl Hagard.

Na přistávací ploše nebylo vidět nikoho, ale Hagard

nepotřeboval nadpřirozené schopnosti, aby vycítil blízkost nepřítele.

Wallen Overmile se ve dveřích tryskáče kymácel a Hagard pochopil, že je zhypnotizovaný. Ostatní už to také věděli.

Hole Hole přistál pět metrů od vchodu. Skoro zároveň vylezlo zpod lodi několik Generálů. Hagard viděl, jak mezi ně Hole hodil ruční granát. Čtyři útočníci padli. Hagard začal střílet. Viděl, jak desátník upadl.

Hole se plazil k otevřeným dveřím, ale nedolezl k nim. Dostal zásah naplno z ochromující zbraně a zůstal nehybně ležet. Hagard slyšel vybuchnout ruční granát, který hodil Lloyd, ale připadalo mu, že za každého vyrazeného útočníka se vynoří tři noví.

Náhle se zviditelnil Mash Olney. Přikrčen se blížil k tryskáči. Chvilí trvalo, než Hagard pochopil, že se nekrčí z opatrnosti, ale že je to začátek ochromení zachvacujícího celé tělo. Olney se nakonec zhroutil a několik Generálů ho odvěklo.

„Musíme utéct!“ zavolal Hagard na Lloyda, o němž věděl, že je někde poblíž. V té chvíli byl zasažen. Jeho osobní štít neodolal šokujícímu paprsku. Hagard cítil, jak tuhne. Přistávací plocha se zvedla a rychle se k němu blížila. Chtěl vykřiknout, ale hlas mu selhal. Dopadl a před očima se mu rozlila tma.

Už nevnímал, jak se kolem něj shlukli Generálové a odzbrojili ho. Pak ho za nohy odtáhli k ostatním třem.

Wallen Overmile dřepěl ve vchodu a tupě se díval do prázdna. Nechápal, co se děje. Když chtěl vstát, zasáhl také jeho ochromující paprsek.

Tryskáč teď patřil Perliánům.

7.

„Volá nás FRANCIS DRAKE, pane! Přepojuji hovor!“

Perry Rhodan se zamračil. Neměl teď chuť bavit se s Dantonem. Svobodnému obchodníkovi už přikázal, aby se se svou lodí držel stranou. Teď se Danton zřejmě zase chce plést

do průběhu věcí.

„Co uděláš?" zeptal se Atlan. „Měl by sis aspoň poslechnout, co ti chce říct. Občas mívá rozumné nápady."

Rhodan chvíli neodpovídal. Věděl, že se situace nevyvíjí tak příznivě, jak čekal. Lodě FRANCIS DRAKE a CREST IV se držely v těsné blízkosti žlutého slunce Modula, aby nemohly být zaměřeny. Čtyři lodě z OLD MANA nadále kroužily kolem druhé planety. Z tryskáče, který letěl na druhou planetu, nepřicházely žádné zprávy.

"Danton mi nebude říkat, co mám dělat a co ne," prohlásil Rhodan. „Stejně mu jde jenom o vlastní prospěch."

Na obrazovce se objevil Dantonův osobní strážce Oro Masut. Pozdravil úklonem hlavy.

„Můj pán vás prosí o rozhovor, grandseigneur," řekl. „Posílá vám pozdravy a prosí za prominutí, že vás vyrušuje"

„Nechte si ty žvásty," řekl Rhodan. „Přece vím, že se mnou Roi Danton chce mluvit."

Ertrusan dotčeně řekl: „Vzdělaní lidé dodržují určité zvyklosti, grandseigneur."

„Zavolejte k obrazovce Dantona, nebo přeruším spojení," vyhrožoval Rhodan.

Masut odstoupil a objevil se Danton.

„Jste nějak bledý," posmíval se Rhodan. „Nepřehnal jste to s pudrem?"

Danton si odkašlal.

„Měl bych vám závidět vaši osmahlou tvář, grandseigneur?" otázal se zdvořile. „Copak to není otázka životního stylu, které barvě dáváme přednost?"

„Co chcete?" ptal se stroze Rhodan.

„Zakázal jste mi cokoliv podnikat," řekl Danton.

„Dovolíte, abych se aspoň vyjádřil k vašim problémům?"

Rhodan už byl netrpělivý.

„Mluvte k věci," požádal svobodného obchodníka.

„Vím o tom, že jste vylodili pomocný člun," řekl Roi Danton. „Taky vím, že už dlouho marně čekáte na zprávy od jeho posádky. Nemyslíte, že se tento průzkumný let nepodařil?"

Jak to myslíte?"

„Myslím, že jsou ti muži možná mrtví nebo v zajetí," řekl Danton. „Jak dlouho budete ještě vyčkávat, než něco podniknete?"

Rhodan a Atlan se po sobě podívali. Danton vystihl situaci přesně. Rhodan je v pasti. Na druhou planetu s CRESTEM VI zaútočit nemůže, protože ji chrání čtyři velké bitevní lodi z OLD MANA.

Když Rhodan neodpovídal, Danton pokračoval: „Neměli byste se spoléhat na to, že se tryskáč vrátí. Měl byste vymyslet něco jiného. Rád bych, kdybyste do

svých plánů zahrnul i FRANCISE DRAKEA. Moji muži i já bychom chtěli tuto soustavu brzy opustit."

Rhodan viděl, že Atlan potlačuje úsměv. Dantonova nabídka nebyla zcela nezištná. Danton tak chtěl obejít Rhodanův zákaz a získat opět volnost jednání.

„Prozatím nebudeme podnikat nic," rozhodl Rhodan. „Zůstaňte se svou lodí v blízkosti slunce, dokud nedostanete další rozkazy."

Danton neskrýval své zklamání. Krátce se uklonil a přerušil spojení.

„Ty jsi s ním ale zamával," vyčetl Atlan příteli.

"Nelíbí se mi, když se všude cpe," přiznal Velký administrátor. „Ale ten král svobodných obchodníků má pravdu. Musíme něco podniknout. Především musíme dostat do téhle soustavy posilu. Doufám, že svaz lodí, pro který jsme vzkázali, už je v oblasti Navo sever."

„Chceš, aby se svaz přesunul sem?" ptal se Atlan.

Rhodan přisvědčil. Když bude mít víc lodí, bude snadnější do něčeho se pustit. V této chvíli by bylo v případě, že by zaútočil na druhou planetu, příliš velké riziko porážky.

Nemělo by smysl ani posílat na Modulu další pomocný člun.

Rhodan nevěděl, který svaz lodí poslal Reginald Bull do Velkého Magellanova mračna, ale předpokládal, že vybral elitní oddíl.

„Pošlu nadporučíka Hinnana s Korvetou k Navo sever,“ rozhodl Rhodan.

„Musí letět co nejrychleji a přivést posilu, než bude pozdě.“

O půl hodiny později se Korveta vylodila a zamířila přímým lineárním letem k místu schůzky u Navo sever. Nadporučík Cal Hirman byl zkušený kosmonaut. Dostal příkaz nešetřit člun. Jeho let napříč Velkým Magellanovým mračnem byl jedním z nejrychlejších lineárních letů na takovou vzdálenost vůbec.

Generál Ems Kastoři dbal na udržování přátelských vztahů mezi členy posádek. Často pořádal na palubě večírky na oslavu k té nebo oné příležitosti, kterých se zúčastnila pokaždé jiná skupina z řad mužstva.

Devatenáctého listopadu bylo seržantu Smutsovi Smithsonianovi osmdesát. Kastoři sám byl příliš zaměstnán výpočty a vyhodnocováním. Proto pověřil vedoucího technika VESPASIANA Strana Jarbana, aby se ujal organizace oslavy.

Smithsonian byl asi nejméně oblíbený muž na palubě. Byl to malý vztekoun s pevně semknutými rty, bezbarvými očima a odstávajícíma ušima. Pro nikoho neměl vlídné slovíčko.

Stran Jarban pozval osm mužů na oslavu narozenin, která se měla konat v důstojnické jídelně. Lépe řečeno nepozval je, ale uložil jim účast na večírku rozkazem. Smuts Smithsonian byl tak neoblíbený, že by mu nikdo nebyl přišel popřát dobrovolně.

Stran Jarban se přesvědčil, že každý pozvaný má pro

Smithsoniana připraven malý dárek, a šel pak do jídelny, aby ji trochu vyzdobil. Zamkl se tam, aby ho nikdo nevyrušoval. Doprostředka místnosti dal svůj dárek pro seržanta. Když se objevilo osm hostů byl už Jarban hotov.

„Zůstanete stát, dokud Smithsonian nepřijde," nařídil Jarban. „Chci, aby mu každý osobně gratuloval."

Mladý kadet se pátravě rozhlédl.

„A kde vlastně seržant je?" zeptal se.

Jarban se usmál. „Ve své kabině. Poslal jsem ho tam, aby nám nekazil přípravy. Bude překvapený, až uvidí, jakou práci jsme si s tím dali."

Jeden z mužů si chtěl prohlédnout Jarbanův dárek, přikrytý ubrusem, ale Stran to nedovolil. „Odhalíme to, až tu bude seržant," řekl. „Je to něco zvláštního."

Jarban zavolal interkomem do kabiny zbrojního seržanta.

„Ano, pane?" ozvalo se zavrčení.

„Už můžete přijít do jídelny," řekl Jarban.

„Proč, pane?"

Muži se po sobě podívali a nejradši by byli z jídelny odešli. Jenom Jarbanův přísný pohled je udržel na místě.

„Chceme oslavit vaše narozeniny, seržante," vysvětloval trpělivě Jarban. „Já myslel, že to víte."

Smithsonian opovržlivě zafrkal. "Já si svoje narozeniny oslavím sám, pane. Žádný služební předpis mě nezavazuje, abych slavil narozeniny s chlapy, co se chtějí jenom ožrat za moje peníze."

Muži v jídelně začali nadávat. Někteří hodili své dárky na stůl a chtěli odejít. Jarban jim ukázal, aby počkali.

„Seržante Smithsoniane!" zakřičel. „Chcete se z toho vykroutit? Dneska je vám osmdesát, a to je zvláštní příležitost."

„Co je na tom zvláštního?" zeptal se seržant suše.

Jarban ztratil trpělivost. „Okamžitě přijďte do jídelny! Je to rozkaz!"

Zamrzelo ho to. Večírek se nerozvíjel tak, jak by si přál.

Tiše vzdychl. Ems Kastoři zřejmě věděl, proč tento úkol přehrál na svého podřízeného.

Za několik minut se v jídelně objevil zbrojný seržant Smuts Smithsonian, ne-česaný a rozespalý. Vešel bez zaklepání. S nevolí přešel zrakem špalír přítomných a roztáhl se do křesla. Jarban k němu přikročil.

„Vstaňte!“ přikázal mu.

Smithsonian se neochotně zvedl a nebránil se, když ho Stran Jarban popadl za ruku a mocně s ní pumpoval.

„Gratuluju vám a přeju vám všechno nejlepší,“ řekl Jarban.

Smithsonian něco zabrumlal.

Ostatní mu po řadě také přáli, ale nezdálo se, že by to někdo myslel doopravdy. Dárky, které mu předali, odhodil seržant bez zájmu na stůl.

„Tak, to bychom měli,“ řekl Jarban

a ukázal na přikrytý předmět uprostřed jídelny. „Tohle je taky pro vás, seržante.“

Smithsonian k daru přistoupil a stáhl ubrus. Zamračeně pozoroval abstraktní výtvar, který odhalil. Jarban se zardíval pýchou, když ostatní zatleskali. Smithsonian ohmatával nescíslné spirály, roury a vypínače.

„Co to je?“ zeptal se nakonec.

„Sedmibarevný sprej,“ oznámil Jarban.

Smithsonian se poškrábal za ušima.

„Dá se s tím střílet?“ zeptal se.

Tahle očividná drzost přítomné rozlítla. Začaly padat výhrůžky, a někteří nahlas litovali, že se oslavenec tak vysokého věku vůbec dožil.

Stran Jarban naopak přijal seržantův dotaz klidně.

„Samozřejmě, že se s tím dá střílet,“ řekl.

Rázem bylo ticho. Smuts Smithsonian se celý proměnil. Tváře se mu začervenaly a oči zaleskly.

„Takže je to zbraň,“ řekl spokojeně. „Musíte mi ukázat, jak se s ní zachází.“

"Přirozeně," souhlasil Jarban. Ukazoval seržantovi, které páčky je třeba stisknout. Smithsonian už měl v rukou nescísně zbraní, ale přesto zřejmě všemu nerozuměl. Poslušné tiskl páčky, na které inženýr ukázal.

Jarban ustoupil stranou. Z ústí jedné roury náhle vyrazil silný proud tekutiny. Seržant uskočil příliš pozdě. Jeho uniforma zářila sedmi rozličnými barvami.

Všichni muži zařvali smíchy a shlukli se kolem nešťastného seržanta. Stran Jar-ban veselí ukončil tím, že zvedl paže.

„A teď," oznámil slavnostně, „zazpíváme na počest seržanta Smutse Smithsoniana píseň."

Devět silných mužských hlasů zanotovalo Happy birthday to you. Zpívali tak hlasitě, že Smithsonianovo proklínání nebylo slyšet.

Za půl hodiny už věděli všichni v lodi, že Stran Jarban dal zbrojnímu seržantovi Smithsonianovi k narozeninám sedmiba-revný sprej.

Po výletu do soustavy Keeganovy hvězdy se generál Ems Kastoři vrátil k obřímu rudému slunci Navo sever. V duchu stále přemýšlel o flotile hruškovitých lodí, která se náhle objevila nad druhou planetou Keeganovy soustavy a svrhla na ni atomové pumy. Rád by věděl, jestli se lodě ještě vrátí nebo zda už letěly někam jinam.

Také netrpělivě čekal na zprávu od Perryho Rhodana. Byl rozhodnut vyslat několik lodí, aby hledaly CREST IV, jestli se do dvou dnů neozve.

Jako velitel elitního svazu měl Kastoři mimořádné pravomoce. Pokud nedostal výslovné rozkazy, mohl se rozhodovat podle vlastního uvážení. To už udělal víc než jednou. Nečinnost generála netěšila.

Uvítal jako příjemnou změnu zprávu o výsledku narozeninového večírku. Dopředu tušil, že Stran Jarban využije tuto příležitost, aby předvedl některý ze

svých nejnovějších vynálezů. Od jednoho důstojníka se doslechl, že si chce Smithsonian písemně stěžovat.

Asi za hodinu potom, co skončily oslavy, objevil se Jarban s nevinnou tváří na můstku VESPASIANA. Posadil se vedle generála a prohlížel si ovládací pult.

„Slyšel jsem, že večírek se vydařil," poznamenal Kastoři.

„Ano?" Jarban dal najevo nezájem. "Já jsem rád, že to mám za sebou, pane. Ten Smithsonian není zrovna společenský."

Kastoři se zašklebil. „Přesto dostal řadu neobvyklých darů, jak jsem slyšel."

„To ano," řekl Jarban. „V tomhle ohledu je posádka VESPASIANA štedrá. Nedělají rozdíly. Každý dostane, co si zaslouží."

„O svých příštích narozeninách si dám pozor, abych vás nepozval, Straně," řekl Kastoři s úsměvem.

„Ano, pane," řekl Jarban s neproniknutelným výrazem.

Vtom ohlásila zaměřovací centrála letící objekt, který se vynořil z lineárního prostoru.

„Jako hruškovitá loď to nevypadá," poznamenal jeden důstojník.

Kastoři chvíli čekal. Na reliéfní obrazovce na můstku se objevily obrysy Korvety. Doufal, že je to konečně člun z CRESTU IV, který přináší zprávu od

40

Rhodana. Dal příkaz, aby všechny hovory byly hned přepojovány na můstek.

Vzápětí se ozval nadporučík Cal Hirman. Na jeho tváři byla znát úleva, že je u cíle.

„Prosím, abych se k vám mohl s Korvetou nalodit, generále," požádal Hirman. „Potřebujeme přezkoušet motory. Byl to bláznivý let."

„Nalodíte se na VESPASIANA," rozhodl Kastoři.

„Nejdřív mi sdělte souřadnice našeho cíle. Dám hned svazu pokyn ke startu."

Hirman sdělil generálovi potřebné údaje. Kastoři zavolal veliteli Korvety Mauntherovi.

„Vy zůstanete se svou lodí v okolí Navo sever, nadporučíku," řekl mu. „Potřebuji tu mít někoho, kdo hned po přiletu informuje další loď."

Maunther by byl raději letěl se svazem, ale věděl, že někdo musí udržovat spojení s Mléčnou dráhou. Kastoři vydával jeden rozkaz za druhým. V několika minutách bylo sto lodí připraveno ke startu. Náhlá aktivita generála nebyla nic nezvyklého. Kastoři chtěl být co nejrychleji v soustavě hvězdy Modula.

Stran Jarban viděl, jak se jeho velitel každou chvíli dívá na hodinky.

„Trápí vás něco, pane?" zeptal se.

„Nejsem žádný škarohlíd," řekl Kastoři. „Přesto mám nedobrý pocit. Obávám se, že přijdeme pozdě."

„Co by se mohlo CRESTU IV stát?"

Chrání se proti zaměření u slunce Modu-la," namítl Jarban.

Kastoři se na něj zamyšleně podíval.

„Zapomněl jste na těch osmdesát hruškovitých lodí, které navštívily Keeganovu soustavu?"

Stran Jarban hned nevěděl, co tím generál myslí. Nezeptal se, protože čekal, že mu to Kastoři sám vysvětlí.

"Hruškovité lodě zaútočily znenadání," řekl Kastoři. „Je pravděpodobné, že takových svazů je víc. Musíme tedy počítat s tím, že podobná flotila navštíví soustavu Moduly."

Jarban si myslel, že jsou to přehnané obavy. I kdyby se tam hruškovité lodě objevily, nemusí CREST IV a FRANCIS DRAKE vůbec najít.

Situace ve Velkém Magellanově mračnu byla nejasná. Byly tu zřejmě nejméně dvě mocenské skupiny, které používaly kosmické lodě hruškovitého tvaru a bojovaly proti sobě. Pozemšťané zatím nevěděli, která skupina je proti nim aktéra by se mohla stát spojencem.

Kastoři vydal poslední rozkazy. Lodě urychlily let a zmizely v lineárním prostoru. Zůstala tu jen Korveta nadporučíka Maunthera.

8.

Nízko visící mračna byla jako kaše, která dusila všechny zvuky. Přestalo pršet a ze země se kouřilo. Trvalé šero ještě zesilovalo dojem skleníkového prostředí. Nehnul se ani vánek.

Po pravé botě nehnutě ležícího muže lezl centimetr dlouhý hmyz bez křídel. Brouk měl šest noh a zadeček prohnutý nahoru. Občas se zastavil, jako by se chtěl přesvědčit, že mu od nehybného muže nic nehrozí.

Po chvíli brouk dolezl muži až na prsa a zůstal tam ležet. Cítil teplo těla pod sebou a třásl se vzrušením. Veden prastarým pudem se začal točit dokola. Předváděl groteskní tanec. Z jeho zadečku vyjel osten a začal ohmatávat látku, která kryla bezvládné tělo. Třikrát se osten bezvýsledně pokusil látku propíchnout. Přitom se z mužovy hrudi skutálela tři drobounká vajíčka a skončila na mokré zemi.

Jako by brouk vycítil, že se namáhal marně, dal se znovu na pochod. Za chvíli dolezl na krk. Tady bylo tělesné teplo ještě výraznější. Měkká kůže zvířátko rozdi-vočila.

Osten sebou znovu trhl, ale až na kůži nedosáhl. Muž zvedl ruku a podvědomě se ohnal. Odhodil brouka do malé louže vedle svého těla. Tam zůstal brouk ležet na zádech a třepal nožičkami.

Muž tiše zasténal. Jeho tělo se zachvělo.

Brouk se zkroutil a převrátil se. Louže se před ním prostírala jako obrovské moře, ale brouk byl zvyklý žít v moku. Doplavал k okraji a spěchal pryč.

V té chvíli Wish Hagard procitl z bezvědomí.

Lapal po dechu. Bylo mu nevolno. Raději zase zavřel oči. Bolelo ho celé tělo. Připomnělo se mu zranění na zádech.

Bylo mu divné, že je ještě naživu. Otočil hlavu na stranu a uviděl poručíka Olneye. Vypadal jako mrtvý.

Podíval se na druhou stranu. Tam ležel Hole Hole. Byl obrácen tváří k zemi, paže a nohy rozhozené.

Hagard se zkusil posadit, ale pronikavá bolest v zádech ho odradila. Zajímalo by ho, jak dlouho byl v bezvědomí.

Pravou rukou nahmatal opasek. Zbraň tam nebyla. O tu se postarali Generálové. Všechno ostatní bylo na svém místě.

Na druhý pokus se mu povedlo posadit se. Teď se mohl rozhlédnout. Několik metrů od něj stáli tři Generálové se zbraněmi v rukou. Na druhé straně uviděl desátníka. Wallen Overmile už byl při vědomí a vytřeštěnýma očima úzkostně zíral na své přemožitele.

Hagard se toužebně podíval na otevřený vchod do tryskáče. Chvilí si pohrával s představou, že vyskočí a pokusí se dostat dovnitř, ale pak si řekl, že by to byl marný pokus. Musí počkat, až se naskytne vhodná příležitost.

, Jste vzhůru, seržante?" zeptal se Overmile.

„Ano," zabručel Hagard.

„Nemohl jsem tomu zabránit," řekl Overmile. Hlas mu přeskakoval. „Generálové měli hypnotické krystaly."

„Na tom se nedá nic změnit," ozval se major Hole. „Nic si nemusíte vyčítat, desátníku. Tak nebo onak by nás byli Perliáni dostali."

Hole se otočil a otíral si špínu z tváře. Na čele mu tekla krev z nevelké rány.

Generálové zpozorovali, že jejich zajatci přicházejí k sobě, a přiblížili se s výhružně zvednutými zbraněmi.

„Lloyd a Olney jsou ještě v bezvědomí," konstatoval Hole. „Mutant bude pociťovat účinky paralyzátoru nejhůř. Bude trvat nějaký čas, než se vzpamatuje."

„Nezabili nás, takže s námi něco zamýšlejí," konstatoval Hagard.

Olney se také vzpamatoval. Bylo pozoruhodné, jak rychle ožil. Zvedl hlavu a zamával ostatním.

„Sebrali nám zbraň," zjistil. „Ostatní věci nám nechali. Generálové asi nevědí, k čemu jsou dobré."

„Zatím nemůžeme nic dělat, poručíku," varoval ho major Hole. Bezprostředně nám nic nehrozí, tak žádné zoufalé pokusy nejsou na místě."

„Co vaše zranění, Wishi?" zeptal se Hagarda.

„O mne si nedělejte starosti, pane," řekl velký seržant.

„Ten by nikdy nepřiznal, že ho něco bolí," poznamenal Olney.

Hagard se na něj zlostně podíval. „Vás jmenovali psychologem naší skupiny?"

„Klid!" poručil Hole. „Přece se nezačneme hádat."

Fellmer Lloyd zasténal. Hole se mu chtěl věnovat, ale jeden z Generálů vstoupil mezi ně a naznačil Eskymákovi, aby se k mutantovi nepřibližoval.

Lloyd měl zřejmě mnohem větší potíže než ostatní. Jeho mozek nadaný nadpřirozenými schopnostmi byl vnímavější na šoky všeho druhu.

„Obávám se, že nám telepat v příštích několika hodinách nebude nic platný," řekl Hole. „Musíme si nějak pomoci."

„Tamhle!" vykřikl Overmile. „Podívejte se, pane!"

Asi sto metrů od nich přistávalo kulaté těleso. V mlze byly jeho obrysy nezřetelné.

„Pravděpodobně to budou ti tvorové, jednoho z nich jsem dneska viděl," řekl desátník.

Hole zpozorněl. „Vy jste viděl Perliána?"

"Jak vás napadlo tohle jméno?" divil se Overmile. „Ten neznámý, s kterým jsem se setkal, byl dva metry vysoký a hodně hubený." Overmile podrobně tvora popsal.

„To byl jistě Trojkondiční," uvažoval Hole.

„Ten neznámý tvor se pokoušel dávat mi nějaká znamení," vzpomínal Wallen Overmile. „Byl jsem rozčilený a nerozuměl jsem mu." Říkal to, jako by se omlouval.

„Nikdo vám to nemá za zlé, desátníku," řekl Hole.

„Nejspíš bychom to nezvládli lépe."

Od dosednuvšího letounu se blížily dvě postavy, které odpovídaly desátníkovu popisu. Šly, jako by se vznášely, a

průsvitné oděvy za nimi vlály jako závoje mlhy.

„Teď dají Generálům rozkazy, co s námi mají udělat," domníval se Hole Hole. „Musíme dávat pozor. Jestli uvidíme, že jsme v nebezpečí, zapneme deflektory a zmizíme."

Seržant Hagard věděl, že deflektory jim nebudou moc platné. Generálové měli výborná zaměřovací zařízení.

Perliáni se zastavili třicet metrů od zajatců. Vypadali jako přízraky.

Jeden ze strážců k nim přistoupil. Pozemšťané neslyšeli, o čem byla řeč, ale Generál hodně gestikuloval. Rozhovor trval jen několik minut, pak se Generál otočil a vrátil se k zajatcům.

"Rozhodnuto," konstatoval Hole Hole.

V jeho hlase bylo znát napětí. Hagard se ohlédl po Lloydovi. Už by se měl vzbudit. Nemohou utéct a nechat ho tady.

Dva Perliáni se vrátili ke svému letounu. Nepospíchali. Kulovité těleso se zvedlo a zmizelo v oblacích.

Lloyd začal sténat. Nikdo se neodvážil jít k němu.

„Majore," mumlal mutant.

„Slyším vás," odpověděl Hole. „Všichni jsme naživu, ale zajali nás Perliáni. Hlídadí nás tři ozbrojení Generálové."

„Vnímám impulzy myšlenek jen rozmazaně," řekl namáhavě mutant. „Musíte se zatím obejít beze mne."

„S tím jsem počítal," odpověděl klidně Hole. „Nemějte starost. Raději se nenamáhejte. Šetřete si síly pro případný útěk."

Jejich pozornost zaujal jednotvárný bzukot.

„Zvuk motorů," řekl Olney.

„Třeba nás teď odvezou," dodal Hole.

Z mlhy se vynořilo prapodivné letadlo. Vypadalo jako velká mušle. Přední stěna byla průhledná a uvnitř seděli dva Generálové.

Tři strážci naznačili zajatcům, že mají nastoupit. Když Hagard vstal, cítil, že je ještě slabý v kolenou. Také Lloyd se

zvedl. Vrával, ale šel bez opory.

Jeden za druhým nastoupili postranními dveřmi. Uvnitř bylo místo asi pro dvacet lidí. Nebyla tu žádná sedadla. Od pilotní kabiny je dělila kovová přepážka.

Mash Olney nastoupil poslední, za ním vlezli dovnitř ozbrojení strážci. Dveře se nehlučně zavřely. Uvnitř bylo ještě větší dusno než venku.

Půlkulatými okénky ve stěnách mohli pozorovat okolí. Letoun se vznesl a přeletěl přistávací plochu.

„Ta věc má antigravitační pohon!“ žasl Hole. „Myslím, že máme před sebou dlouhou cestu.“

„Možná dokonce odletíme z téhle pevniny,“ řekl stísněně Hagard. „Jestli za námi Rhodan někoho pošle, nebudou vědět, kde nás hledat.“

Hole neodpověděl. Prolétali hustými mraky. Ostrov už nebylo vidět.

„Rád bych věděl, co s námi Perliáni chtějí dělat,“ řekl zadumaně Olney.

„Rozhodně už jsme nasbírali mnohem víc informací, než jsme čekali,“ řekl Hole Hole.

„A nač nám budou?“ zvolal Hagard. „Komu je předáme?“

„Nějak to dopadne,“ řekl s důvěrou major.

Hagard tiskl oči k okýnku.

„Sestupujeme!“ oznámil svým druhům, kteří seděli na podlaze. Vzápětí rozpoznal, kam letoun míří.

„Moře!“ vyhrkl. „Jsme nad mořem.“

Vodní hladina se rychle blížila. Hole vstal a díval se také.

„Jestli touhle rychlostí narazíme do vody...” zaúpěl Hagard.

O několik vteřin později letoun vletěl do moře a hladina se za ním zavřela.

